

BOGOLJUB

Izhaja vsak mesec. — Naročnino in darove sprejema upravništvu, Jugoslovanska fiskarna v Ljubljani. — Rokopisi se pošiljajo uredništvu, Leonišče v Ljubljani; doposlali se morajo za vsako nadaljno številko do 1. dne prejšnjega mesca.

Koledar za avgust 1923.

Mesečna zavetnica: sv. Roza Limanska (30. avg.)

Mesečni namen apostolstva molitve, določen od sv. očeta:

Katoliški pisatelji.

Dnevi	Godovi	Posebni namen apostol. molitve — za vsak dan še važne nujne zadeve	Češčenje presv. Rešni. Telesa v		
			ljubl. škof.	javant. škof.	
1 2 3 4	Sreda Četrtek Petek Sobota	Vezi sv. Petra Porcijunkula Najd. sv. Štef. Dominik	Sv. oče in njegov ugled Pogosti obiski sv. Rešnjega Tel. Škof-zlatomašnik Rožni venec v naših družinah	Tunjice Ribnica Lj. Marjaniš. Sv. Ožbald	Mozirja Luče Nova Stifta
5 6 7 8 9 10 11	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Marija Snež. Izprem. Gosp. Kajetan Cirijak, m. Roman, m. Lavrencij, m. Tiburcij, m.	Marijine družbe, voditelji Duhovne vaje in misijoni Versko življ. dijakov med počit. Konkordat s sv. stolico Katoliški pesniki Pogosto sv. obhajilo moških Sovražniki sv. Cerkve	Gora pri Sod. Predoslje Sv. Jak. ob Sa. Polica Gotenica Raka Janče	Sv. Mart. p. G. Sr. Mih. p. M. Nazarje Ptuj
12 13 14 15 16 17 18	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Klara, d. Hipolit, rz. Evzebij Vnebovz. M. Joahim Hijacint Helena, kr.	Hiša za duhovne vaje v Sloveniji Invalidi in njihove družine Bedne delavske družine Vera v vstajenje mesa Vzgojitelji mladine, starši Mir in ljub. v družinah. Kat. shod Poživ. ver. zavesti med Hrv. K. s.	Gozd Dobovec Lj. Lichtent. Polje Dolenja vas Ribno Sv. Lovr. ob T.	Ptuj (hiral.) Ptuj (Pe.l.Pa.) Sv. Urh p. Pt. Hajdinja Vurberg
19 20 21 22 23 24 25	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Ludovik, šk. Bernard, op. Ivana Franč. Timotej, m. Filip Ben. Jernej ap. Ludovik, kr.	Evharist. kong. v Zagrebu. kat. sh. Disciplina v samostanih. Kat. shod Duhov. in redov. poklici. Kat. shod Škofovi zavodi v Št. Vidu. Kat. sh. Pokvarjena mladina. Katol. shod Posv. slov. nar. presv. Sr. Jez. K. s. Procvit katol. Cerk. na Franc. K. s.	Cerklje p. K. Zalina Mekinje Trebnje Koprivnik Št. Jernej Goričica	Sv. An. v S. g. Sv. Lov. v S. g. Sv. Marko p. Ptuju Sv. Marij. p. P. Polenšak
26 27 28 29 30 31	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek	Srce Marijino Jožef Kalas. Avguš t. uč. Janez. obglav. Roza Liman. Rajmund	Prenovitev Sloven. po kat. shodu Živa verska zavest Katoliški učenjaki Verska odločnost mož Sramežljivost deklet in fantov Dušno pastirs. po mestih. Umrli.	Zg. Tuhinj Dole Štanga Stopiče Brdo Višnja gora	Rogatec Sv. Križ p. Sl Sv. Ema Medv. selo Kostrivnica

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Mladenič za dušno zdravje in dosego svojega poklica. Isti priporoča svojega očeta in domačo družino za pravo krščansko življenje. — P. M. moža, da bi se odvadil pijančevanja in za uslišanje posebne želje; sestra za izvolitev pravega stanu. — Dve družbenki za dosego redovnega poklica. — Družbenka priporoča svojo mater in sebe ter za mir v družini. — Neka oseba dva brata za razsvetljenje in poboljšanje. — M. N. za zdravje in dušni mir. — Neka oseba za srečen izid v neki zadevi. za zdravje in mir v družini.

ZAHVALJUJEJO SE:

Z. K. iz Maribora sv. Antonu. — M. K., Sv. Križ, za pomoč v smrtni nevarnosti. — M. K. iz P. bl. Tereziji od Deteta Jezusa in sv. Ani. — M. Voršič, Sv. Tomaž p. O., za ozdravljenje in večkratno pomoč. — M. K., da

je bila obvarovana preteče nevarnosti. — J. I. iz Vurberga za srečno prestano operacijo. — G. K. v Ž. za uslišano prošnjo. — B. M. za večkrat uslišane prošnje. — A. P. Mariji in Srcu Jezusovemu za uslišanje. — M. Š. iz T. za uslišanje v več zadevah. — Družbenka za pomoč v hudih duševnih bojih. — Neimenošana iz Polja Mariji na Šmarni gori za duhovno pomoč. — F. P. iz Vitanja za zdravje po dolgi hudi bolezni.

Izmed najlepših in najcenejših MOLITVENIKOV
je DR. ZDESARJEVO

NAVODILO za pravo pobožnost DO MATERE BOŽJE.

V knjižici sta dve sv. maši. Cena vez. izvodu 6 Din. po pošti 1 Din več. Dobi se pri »Ničmanu«, v »Novi Založbi«, »Slogi« na Poljanskem nasipu 10 v Ljubljani in v drugih knjigarnah. — Kdor kupi 10 izvodov, dobi popust.

Evharistični kongres v Zagrebu in katoliški shod v Ljubljani.

V teku tega meseca imamo dve veliki prireditvi, ki imata globoko poseči v katoliško-versko življenje našega naroda.

Pravzaprav sta dve tako veliki prireditvi tako blizu skupaj preveč dobrega naenkrat. A ker pravijo, da se ni dalo drugače napraviti, moramo storiti, kar je v naši moči, da se obe dobro izvršita in obneseta. Posebno pa skrbeti, da bosta obe ne samo na lice lepi, ampak da rodita trajno lepe sadove.

1. Evharistični kongres.

(18. in 19. avgusta.)

Ta je predvsem važen za Hrvate. A kakor že povedano, smo Slovenci v Jugoslaviji zdaj tako tesno zvezani s Hrvati, da so njih bolečine naše bolečine, in njih zdravje naše zdravje. Zdaj pa je zaenkrat med Hrvati versko življenje dokaj na slabem. Ljudstvo ni slabo in bi se dalo iz njega nekaj dobrega narediti, če bi se prav prišlo. Evharistični kongres ima biti začetek novega boljšega verskega življenja. To je njegov veliki pomen in namen. »Vse prenoviti v Kristusu!« to mora biti njegovo geslo. Načrti se morajo narediti na kongresu, kako bi se dalo versko življenje med Hrvati dvigniti. Najprej, kako dobiti dosti dobrih duhovnikov. Kajti duhovnikov na Hrvaškem silno manjka. Na župnijah, na kakršnih so pri nas po trije duhovniki, je doli marsikje le po eden. In ker manjka duhovnikov, manjka seveda tudi drugega: verskih družb in še marsikaj.

Mi Slovenci gremo v Zagreb, da se najprej sami še bolj razgrejemo in da Bogu nad nami bivajočemu damo kar največjo

čas, spoštovanje in zadoščenje. Gremo pa tudi, da damo — če mogoče — Hrvatom malo spodbude. Hrvatje sami priznavajo, da smo mi v tem oziru na boljšem. Zato moramo nastopiti čedno. Ko bi ne bilo katol. shoda, bi nas šlo v Zagreb 20.000; zdaj nas bo pa menda vsaj kakih 5000. Posebno pa se morajo pokazati naše verske organizacije: Marijine družbe in druge. Zato naj gredo na kongres vse naše zastave in družbena bandera, ki so vidna znamenja organizacije. Če gre v Zagreb zastava, gre takorekoč družba, ki jo zastava zastopa. Iz tega razloga naj bi tudi male in bolj oddaljene družbe poslale na kongres svojo deputacijo z zastavo. Kolikor mogoče veliko zastav in bander! (Tudi ženskih družb zastave lahko nosijo moški; zakaj pa ne?) Je čisto prav! Le vzemite jih! Ne ustrašite se male težave jemati s seboj zastavo! Bomo prosili, da se spravijo v poseben vagon. Iz ljubezni do Jezusa si naložite to breme!

Dalje naj nastopijo Slovenci, kolikor mogoče v narodni noši. Zakaj? Zato ker bodo tudi Hrvatje prišli v narodnih nošah, pa pokažimo tudi mi svojo, ki je res lepa! Spominjamo se, kaka krasota je bila naša narodna noša na evharističnem kongresu na Dunaju; dasi nas je dež motil, da se ni mogla dosti pokazati. — Biti pa mora narodna noša povsem dostojna, ne kakih izrodov, kakor se večkrat vidi. Pomniti je treba, da bomo šli v procesiji, ne v kakem drugem sprevodu.

Ne bomo pa šli samo kazat se, ampak tudi molit. Zato vzemite seboj tudi »V e č n o m o l i t e v«, kajti molili bomo vso noč.

Pevci vzemite s seboj note, drugi pa pesmarico »Pojte!« Peli bomo veliko:

ponoči med molitvijo, podnevi med procesijo.

Salezijanci nam bodo dali svojo izvrstno godbo. Bomo torej molili, peli in muzicirali, tako da nam ne bo dolgčas.

Udeležba od naše strani obeta biti čedna. Priglašenih je n. pr. z Vrhniko 150, Dev. Mar. v Polju 78, Lichtenturnska Mar. dr. v Ljubljani tudi 78, Krekova mladina (mladi fantje) 28 itd.

Razpored kongresa

je za sedaj takole določen:

V soboto 12. avgusta ob pol 8. uri zjutraj skupno sv. obhajilo otrok — na semeniškem vrtu.

Ob 9. otvoritev kongresa. Pontifikalna sv. maša v stolni cerkvi in govor predsednika pripravljalnega odbora, pomožnega škofa dr. Josipa Langa.

Ob pol 11. zborovanje in posvetovanje o obnovi krščanskega življenja po presv. Evharistiji.

Ob 4. popoldne pridige po vseh cerkvah za razne stanove.

Ob pol 6. nadaljevanje zborovanja in posvetovanja o obnovi krščanskega življenja.

Ob 9. zvečer po vseh cerkvah pridige in pričetek nočnega češčenja pred izpostavljenim Najsvetejšim.

Opolnoči po vseh cerkvah pridige in sv. maše.

V nedeljo ob 6. konec nočnega češčenja; sv. R. Telo se postavi v tabernakelj.

Ob 8. velika sv. maša na trgu pred stolno cerkvijo, ki jo bo pel apostolski nuncij nadškof Pellegrinetti kot odposlanec sv. očeta.

Ob pol 11. slavnostno zborovanje. Govorita dva govornika, ki bosta predložila in razložila sklepe zborovanja prejšnjega dne o obnovi krščanskega življenja.

Ob 4. popoldne svečana procesija po mestu z Najsvetejšim. — Po končani procesiji slovesna posvetitev celega naroda Jezusovemu Srcu na Jelačičevem trgu.

V ponedeljek bo še posebno zborovanje duhovnikov.

Nam Slovincem je določena cerkev sv. Katarine v gornjem mestu. Cerkev je precej velika in stoji na lepem kraju; samo pot do gori je malo skrita. Pred cerkvijo je čeden trg, na katerem bomo lahko govorili, če bi bila cerkev premajhna.

Ravnali se bomo kolikor mogoče po skupnem programu: ob 4. popoldne, ob 9.

zvečer in opolnoči slovenske pridige. Drugo se bo oznanilo sproti.

Iz Ljubljane gre en vlak v udeleženci v soboto popoldne; če bo dosti udeležencev, tudi iz Maribora ali Celja. Zeleti bi bilo, da pridemo v Zagreb Štajerci in Kranjci obenem in (z godbo) skupno korakamo v mesto. Kdor pa rajši gre sam, se lahko pelje z vsakim osebnim (ne brzim) vlakom. Tisti, ki v soboto ne morejo z doma, bodo šli šele v nedeljo zjutraj. Vendar se priporoča, če le mogoče, oditi v soboto in s skupnim vlakom. Prekmurci in en del Štajercev bo šel čez Varaždin, Belokranjci in morda še drugi Dolenjci pa na Karlovac. — Vsak udeleženec s katerekoli postaje v Sloveniji bo plačal le polovično vozmino; a tako, da bo tja grede plačal vse, nazaj grede pa nič. Nikdo naj ne pozabi doma izkaznice, ker jo bo treba dati v Zagrebu še poštempljat; na podlagi nje bo nazaj vožnja prosta.

Druge potrebne podrobnosti (kdaj odide skupni vlak itd.) se bodo naznanile še po listih, ki večkrat izhajajo. — Naj bo res vse — tudi zunanja lepota, obleka itd. — v čast Jezusu v presvetem Zakramentu in v povzdigo verskega življenja!

2. Katoliški shod.

Te smo imeli dozdej že štiri. Zadnji je bil pred desetimi leti. Vmes je bila vojska, ki je vse prekucnila. Treba je torej, da vse naše javno življenje in delovanje pregledamo in mu določimo tiste smeri, tiste poti, ki so sedanjim razmeram primerne. In to se ne da odlašati več, zato — pravijo — mora katoliški shod biti letos.

Vse delo je razdeljeno na šest odsekov. V šestih oddelkih se je in se bo pretresalo vse naše javno delo, po katerih potih naj hodi politika, socialno delo, gospodarstvo, združništvo, šolstvo, vzgoja, prosveta, društva, slovstvo, umetnost, versko in нравno življenje.

Nas tukaj zanima zlasti odsek »za versko življenje in нравni prerod«. A ne samo za nas »Bogoljubce«, ampak za vse sploh je ta najvažnejši. To je jedro katoliškega shoda. Saj končno se gre pri vsem katoliškem shodu, pri vsem zborovanju in delovanju za to, da bi ljudje res katoliško živeli in se zveličali. Vse drugo: politika, gospodarstvo, šolstvo, društva itd. je le sredstvo k temu namenu. Nравni prerod naroda je glavni cilj katoliškega shoda.

V mnogih sejah pripravljalnega odora se je pretresalo in preudarilo, kaj bi ljudstvu najbolj koristilo, kaj naj se mu za sedaj najbolj priporoča. Veseli nas, da je končno prodrlo prepričanje pri mnogih — ne še pri vseh — da je jedro, okoli katerega se skoro vse suče, alkohol. Dokler se bo tako pilo pri nas, kakor se zdaj, ni pričakovati v nobenem oziru izdatnega zboljšanja. Kajti pijančevanje sproti vse podere, kar dobrega pozidamo, bodisi v cerkvi, v šoli, v društvih ali kjerkoli.

Katoliški shod bo o tem govoril jasno in glasno besedo, ki naj jo sliši ves slovenski narod.

Odsek za versko življenje in нравni prerod bo zboroval na katoliškem shodu v torek dopoldne. Tam se bodo sestavljene resolucije utemeljile in še enkrat preresetale. Ko bodo končno sprejete in odobrene, potem jih prinese tudi »Bogoljub«. Kajti naša skrb mora biti, da ne bodo obležale pozabljene v kaki knjigi, ampak da bodo postale meso in kri našega ljudstva.

Razpored shoda.

(25.—28. avgusta.)

Ta je tako obširen, da ni mogoče tukaj vsega prinašati. Pa tudi ni tako potrebno, ker bodo drugi listi o tem dosti pisali.

Shod bo trajal tri dni: v nedeljo, ponedeljek in torek. Glavna stvar bo v nedeljo; velike množice ljudstva bodo prišle le za ta dan v Ljubljano.

Ob 9. bo sv. maša na trgu pred nunsko cerkvijo. Po sv. maši slovesna posvetitev domovine Jezusovemu Srcu. Posvetilno molitev s primerno podobo presv. Srca dobi lahko vsak udeleženec tiskano na posebnih listih. Pesmi, ki so za to priliko že davno določene, naj bi pela vsa množica. Ravnotako naj posvetilno molitev molijo vsi soglasno, kakor iz enega grla in enega srca! Naj bi ta posvetitev res šla iz src vseh! Posvetitev cele domovine pa bo le potem resnično izvršena, če bo prešinita vse ljudstvo, če se bodo posamezni najmanjši deli domovine, to je posamezne družine, posvetile in posvečene stalno gojile. — Potem bosta na istem trgu dva glavna govora. Govorita: dr. Janko Brejc: Čast biti katoličan; dr. Leskovar iz Maribora: Glavni namen katol. shoda — нравni prerod.

Popoldne ob 1½3. bodo po raznih ljubljanskih cerkvah razne pobožnosti.

V stolni cerkvi za **Marijine družbe**. — Govori novoimenovani g. kanonik dr. Tomaž Klinar.

V frančiškanski cerkvi za **Tretji red**. Govori župnik dr. P. Gvido Rant.

V cerkvi sv. Jožefa **evharistična pobožnost**. Govori P. Žužek.

V šentjakovski **cirilo-metodijska pobožnost**. Govori profesor dr. Al. Merhar.

V šentpeterski pobožnost za **vojne invalide in bivše vojake**. Govori en bivši vojni kurat.

V cerkvi Srca Jezusovega **misijonska pobožnost**. Govori g. Pavel Živortnik.

V uršulinski cerkvi **dijaške večernice**. Govori župnik Fr. Finžgar.

Na Rakovniku pobožnost **salezijanskega sodruštva**.

V ponedeljek in torek bo zjutraj slovesna božja služba v stolni cerkvi. Maševal bo vsak dan en škof; govoril pa v ponedeljek kanonik ljubljanski g. dr. Michael Opeka: Dolžnosti katoličanov; v torek pa stolni dekan lavantinski g. dr. Ivan Tomazič: Češčenje Jezusovega Srca s posebnim ozirom na odpoved (treznost).

Potem bodo dopoldne zborovali odseki. Popoldne ob 2. bodo zborovanja raznih družb in društev. Ob 4. bodo pa slavnostni govori v dvorani Uniona.

Odsek za versko življenje in нравni prerod bo zboroval v torek dopoldne.

Marijine družbe bodo imele svoje zborovanje v ponedeljek popoldne, »Sveta vojska« pa v torek popoldne. Posebno zborovanje bo imela tudi Misijonska zveza. Kdor more, naj pride zraven!

Pri Marijinih družbah se bo govorilo:

1. Prosvetni pomen Marije z ozirom na našo domovino; govori dr. Al. Merhar.

2. Kongregacije in inteligenca; govori dr. Marko Natlačen.

3. Kongregacije predvsem mladeniške; govori P. F. Ramšak.

4. Kongregacije in нравni prerod naroda; govori rektor M. Štular.

Pred katoliškim shodom bodo Štajerci romali na Brezje, Dolenjci pa v ponedeljek.

Na katoliški shod pridejo tudi Slovenci iz Primorja in Koroške, ki jih bomo s posebnim veseljem pozdravili. Že zdaj jim kličemo: Dobro došli!

Na evharistični kakor na katol. shod pridejo skoro vsi škofje Jugoslavije.

Naj bi bilo vse v čast božjo in versko-nравni prerod naroda!

Evharistični shodi na Goriškem.

(Poziv z Goriškega za Goriško.)

Prvič po najgrozovitejši nesreči, ki je kdaj zadela naše goriške rojake, prvič po grozovitostih vojne vihre, ki je tako strašno divjala po Goriškem, prvič po vrnitvi iz nepopisnega begunskega gorja bo praznovala Goriška v avgustu in septembru praznike posebne vrste, praznike, kakor jih ni praznovala — vsaj na svojih tleh — niti ne pred vojsko. To so evharistični kongresi, ki se bodo obhajali z vsem sijajem v Logu pri Vipavi za Vipavsko dolino, Goriško okolico, Pivko itd., v Idriji in Kobaridu za naše gore, v Komnu za Kras in v Biljani za Brdo.

Ti kongresi obetajo biti veličastni prazniki duševnega vstajenja iz ruševin, ki jih je nagromadila vojna furija v srcih in dušah goriškega ljudstva v verskem in nravnem oziru. To bodo prazniki, kjer bodo skušali zborovalci in udeleženci izbrisati raz sebe vse one slabe posledice, ki jih je imela vojna v tem dvojnem oziru: verskem in nravnem.

Ali so ti shodi potrebni? Toliko potreb bi lahko našteali, kolikor je verskih in nravnih ruševin. Kolikor več slabega je v cerkvenem in družinskem življenju rodilo vojno gorje, toliko bolj potrebni so. Iz cele Goriške nam zijajo nasproti duševne rane in vsaka kliče tem shodom: »zaceli me!« Razvaline splošne, srca prazna! Zato na te shode vsak, kdor more!

Poživiti hočemo na njih svojo vero, poživiti jo hočemo zato, da poživimo z njo svoje življenje.

Najbolj pa poživimo svojo vero s tem, da spoznamo vero v skrivnost. Ta skrivnost je oživljajoča, vse prerajajoča sv. Evharistija, ki daje življenje. Evo vam namen teh shodov, namen, ki ne more biti lepši, vzvišenejši. Kaj je lepšega vendar kot ogreti se za praktično udejstvovanje krščanstva in navdušiti se za dviganje morale!

Ta namen bodo skušali ti shodi doseči z izbranim vzporedom (programom). Velike cerkvene slovesnosti, navdušene pridige, mogočni govori v zborovalnih dvoranah, govorniki duhovniki in lajki, zborovanja v raznih odsekih, skupni nastopi verskih organizacij, moških in žen-

skih, tabori Marijinih družb, velike skupščine tretjega reda, cerkveni pevski zbori z vseh strani, procesije, razsvetlave, divno okrašene cerkve, vse v rožah, vse v cvetju, v mlajih . . . A središče vsega: presveta Evharistija, krog Nje pa velike vrste duhovnikov in trume vernega ljudstva: vsi prežeti le ene skrbi, ene misli; kako dvigniti na Goriškem češčenje sv. Rešnjega Telesa, kako prodreti v vsako hišo s češčenjem sv. Srca Jezusovega, kakor že vendar enkrat začeti z družinsko posvetitvijo Srca Jezusovega, kako priti do naraščaja duhovnikov, kako vzgojiti značaje, kako jih vpodobiti po sv. Srcu Jezusovem. Skrbi in misli, vredne, da se jim vsakdo posveti, vsakdo, predvsem pa naši moške in mladeniči ter naše verske in kulturne organizacije.

Na noge torej vi vsi, ki vam je na srcu praktično krščanstvo lepe Goriške! Le v toliko bomo na Goriškem živeli, le toliko bomo pomenili, kolikor bomo trdni krščanski značaji . . . in te si gremo skovat na evharistične kongrese.

Oveč bi bil vsak poseben poziv v še tako zbranih besedah, ko nas tako krepko pozivlja že potreba lastnega srca in gorka ljubezen do dobre stvari, žarka ljubezen, ki bo privedla na kongres naše Vipavce, naša Brda ter vso solčno Goriško; ljubezen močna ko kršna kraška tla, na katerih se bo ob kongresu še bolj utrdila; ljubezen nebotična ko naših gorâ vrhovi, izza katerih bodo zažrnile velike množice zborovalne prostore, saj bo čuvalo nad njimi drežensko svetišče božjega Srca.

Če kdaj naj se tiste dni razlega po vsem Goriškem: Slava in čast božjemu Srcu, ki je vir vse tolažbe! . . .

* * *

Op. ur.: Mi se teh kresov verskega ognja naših Goričanov iz srca veselimo. Priporočamo v razgovor še eno zadevo: boj bogokletstvu! Z verskega kakor narodnega ozira obenem!

Taki shodi naj bi se prirejali tudi v tržaški škofiji; če ne letos, pa drugo leto. In poreški! Tudi za Koroško bi bili taki shodi najprimrnejši. Fiat!

Vnema se dalje!

1.

Odličen duhovnik iz zasedenega ozemlja — ki želi, da se »vse osebno porine v kraj« — piše uredniku doslovno takole:

Ker po »Bogoljubu« vzdihuješ, da se ne dadé ljudje pregovoriti, da bi uprestolili presveto Srce; ker si celo objavil, da Kraševci niso za to, evo Ti nasprotek!

Pride k meni g. prijatelj L.: »Skličí razgovor o uprestolitvi; v Vel. Laščah je tako uspela, poskusimo še mi! Pridemo na razgovor tudi sosedje.« Skličem. Razgovarjamo se. Različni glasovi, razni pomisleki. Sklepajo: Treba še bolj vse pretehtati. Jaz ugovorim: »Ne preudarjati, začeti je treba! Jaz začnem.«

In začel sem. Svetovano je bilo več pripomočkov (spisov), a nisem jih čakal, da ne bi to kesnilo. Govoril sem v zadnjem postu o Kristusovem trpljenju s posebnim ozirom na njegovo Srce — moram reči, da nisem dobro propovedoval: nič novega; samo posebej naglašal, kako je trpelo, kako nas ljubi božje Srce, razloživši kajpak, kaj je in kaj naklada ustoličenje. Ponudil sem se, da rad pridem v vsako hišo blagoslovit podobo in jo uprestolit in da ne zahtevam za to prav nič in tudi ne vzamem nič, ako bi mi kdo kaj usiljal.

In proti veliki noči so se začeli oglašati. Na veliko soboto sem posvetil prve hiše. Potem pa je šlo, vas za vasjo. Imam 24 vasi, dve z malomestnim značajem in gospódo. Pa je tako lepo prospevalo, da sem bil večkrat do solz ganjen. Tudi Bistrica je z večine sprejela to pobožnost. V ogromni večini so že uprestolile naše rodbine presveto Srce, druge se pa pripravljajo. Izjem bo malo — družine, katere sploh niso za to sposobne — nekaj smeti se dobi povsod.

Z vnemo so se poprijeli ljudje te posvetitve, ne samo ženske, tudi moški. In kako dobro vpliva, kaže samo tale primer: V neki družini so se zmirom prepirali in hudo preklinjali. Odkar se je pa posvetila (kakih deset tednov je že), so se pa samo enkrat malo sporekli, pa nič kleli.

Samo začeti je treba, pa gre! Že sem dvakrat prej zelo priporočal to uprestolitev, a ni bilo nič uspeha. Kupili so sicer nekaj podob Srca Jezusovega in nekaj listkov »Posvečenj«, a svet se je vrtel ka-

kor prej. Ko smo pa začeli duhovniki, je pa šlo krasno.

Sedaj so začeli tudi sosedje. Po nekaterih krajih ljudstvo samo pritiska na to.

Torej pogum in na delo!

* * *

Op. uredništva. Pismo samo pove dosti. Gospod rabi besedo »uprestoliti« in »uprestolitev«. Ker te besede »Bogoljub« doslej še ni rabil, bodi pojasnjeno, da to hoče reči: Srce Jezusovo postaviti v hiši na prestol.

Če bo pa šlo tako naprej, potem bo zmanjkalo podob Srca Jezusovega. Primerno je, če se vzame za »uprestolitev« kolikor mogoče velika in lepa podoba, še boljše kip, da je na prvi pogled videti, da Srce Jezusovo res kraljuje v hiši. Ko bi le tako drage ne bile podobe in kipi, kaj ne! Če je pa treba, bo uredništvo poskrbelo, da se dobijo kolikor mogoče lepi in poceni kipi v zadostnem številu.

Knjižice o posvečenju naj se pa le s posvečenjem vred pridno širijo, da bodo ljudje bolje razumeli pomen posvečenja in da bodo sadovi »uprestolitve« ostali trajni.

2.

Z Blok.

Pri nas smo že dovršili lepo pobožnost posvetitev družin presv. Srcu Jezusovemu. Posvetile so se skoro vse družine cele župnije s prav malo izjemami. Povsod je bilo veliko navdušenje. Po nekod so morali dolgo čakati na podobe, ker jih je povsod zmanjkalo. Izvršilo se je vse po prizadevanju preč. g. župnika, ki so nam v mnogih govorih priporočali to pobožnost; potem so se vozili slednji večer po oddaljenih vaseh blagoslavljat, dasi je bilo včasih skrajno slabo vreme. Pobožnost se je vršila samo zvečer: manjše vasi en večer, večje po dva, tudi po tri večere. Izvršilo se je vse jako lepo in ganljivo. Zbrali so se ljudje, tudi možje in fantje iz sesednjih vasi, ter šli z duhovnikom od hiše do hiše. Čula se je glasna molitev in lepo skupno petje. Nismo doživeli še tako lepih zimskih večerov. Gospodarji in gospodinje se niso bali nemalih stroškov; ponekod so si nabavili naravnost krasne

podobe. Kar tekmovali so med seboj, kdo bo lepše napravil in okrasil. Izkazale so se tudi naša dekleta, ko so napravile neštivilno šopkov in vencev. Ponekod niso

bili oltarčki, ampak celi oltarji; povsod je bilo lepo, a ponekod kar bogato okrašeno. Srce Jezusovo, blagoslovi nas in pomagaj nam, da bi tudi držali, kar smo obljubili!

»Malovernež — zakaj si dvomil?«

Jezus — vse tolažbe vir.

Zadnjič smo iz spisov redovnice Benigne Konsolate Ferrero malce razvideli in spoznali nezmernost ljubezni Jezusove do nas. »Glavno, kar želim svetu naznaniti, je, da sem jaz ves ljubezen,« je rekel Jezus sam. Kako lepa res-

nica, kako veselo oznanilo! Naš najvišji Gospod je ves ljubezen, sama ljubezen; ljubezen je njegovo bistvo in njegovo ime. Kaj moremo slišati lepšega in veselejšega?

Mi nimamo pravega pojma o Bogu. Mislimo si ga le strašnega; bojimo in pla-

šimo se pred njim. — Zato nam Jezus po svoji izvoljenki vzbuja zaupanje do njega.

Zaupanje! Izmed treh božjih čednosti se nam zdi upanje najmanj važno. Jezus nam pa pove, kako dragoceno mu je naše zaupanje vanj!

»Zaupanje je ključ, ki odpira zaklade mojega neskončnega usmiljenja.«

»Vsa skrivnost svetosti je v teh dveh besedah: ne zaupati in zaupati. Ne zaupaj nikdar sebi! Potem pa ne ostani pri tem, ampak takoj se dvigni k zaupanju v Boga; kajti če sem dober do vseh, sem posebno dober do duš, ki zaupajo v mene. Zaupajoče duše so tatiče mojih milosti. Zapiši torej, da je moje veselje nad zaupajočo dušo nepopisno.«

Zakaj bi tega nepopisnega veselja Jezusu ne napravljali?

»Ali veš, katera je najkrajša pot v nebesa? Zaupanje v moje za-sluge in sodelovanje z milostjo.«

»Gotovo je, da me sto grehov bolj žali kakor eden. Toda če bi bil ta edini greh nezaupnost, bi mi srce bolj ranil kakor sto drugih.« Kajti nezaupnost zadaja mojemu Srcu najobčutnejšo rano; tako zelo rad imam ljudi!»

Ta stavek je preimeniten! Čujte, nezaupne duše: Nezaupnost Boga bolj žali kakor sto drugih grehov! In mi bi se še vdajali nezaupnosti?!

Glede sv. obhajila je Jezus rekel: »Najlepša priprava, ki mi jo moreš podati, je zaupanje.« — Pojdi-mo torej, če smo v milosti božji, k sv. obhajilu brez strahu; na perotnicah veselega zaupanja letimo k njemu!

»Samó beseda „moj Jezus, zaupam v tebe“ mi razveseli Srce.«

Tako zelo želi Jezus, da hodijo duše po poti ljubezni in zaupanja vanj ter se ogibljejo nevarnih skal in nezaupnosti.

»Glede sv. obhajila je rekel Jezus še posebe: »Kličí na ves glas, tako močno, da bo slišal ves svet, da sem žejen, da sem gladen, da mrem od želje, da bi me moje

stvari prejemale. Prejmi me vsaj tí kolikor mogoče pogostoma z duhovnim obhajilom! Enkrat vsak četrt ure ne zadostuje (!). Išči mi duš, ki bodo sprejemale sv. obhajilo!«

Ljudem, ki so živeli v velikih grehih, pa so se k Bogu obrnili, morajo biti naslednje besede v največjo tolažbo: »Najlepša mojstrska delam iz duš, po katere grem nižje, bolj v blato.« Vse pripomaga duši k napredovanju, vse; celo njene nepopolnosti so v mojih rokah dragoceno kamenje; izpremenim jih namreč v dejanja ponižnosti. Njeni največji in najbolj sramotni grehi postanejo temeljni kameni za stavbo njene popolnosti.«

Znamenite in tolažljive so tudi naslednje besede: »Samo tisti se pogubi, kdor to na vsak način hoče — kljub neprestanim ljubeznivim poskušnjam moje milosti, privesti ga k dobremu.«

Med svetovno vojsko so predstojniki sestro Benigno večkrat silili, naj bi sprosila od Boga konca te strašne kazni. Njenim ponovnim gorečim prošnjam je Jezus odgovarjal s sledečimi nad vse tolažljivimi besedami: **»Te kazni svetu ne pošilja božja pravičnost, ker tedaj bi moral večni Oče svet zaradi njegovih grehov uničiti, ampak pošilja mu jih božje usmiljenje, ki na ta način reši mnogo duš, ki bi se sicer pogubile. Bogu zadostuje en sam trenutek, da reši dušo.«**

To je v veliko tolažbo vsem tistim, ki so zgubili svoje drage v vojski.

Ali niso vse te besede sladka tolažba, nebeška muzika malodušnim, potrtem in grešnim zemljanom? In to niso samo lepe besede, marveč resnica in življenje. Saj se ujemajo s tem, kar vemo o ljubezni Jezusovega Srca iz evangelija. Po vsem tem bomo razumeli, zakaj se imenuje Srce Jezusovo »vir vse tolažbe«.

Kako se ne bomo teh svetlih, veselih resnic z vsem srcem oklenili? Hodimo torej za Jezusom ne po raskavih potih nezaupnosti in nepravicenega strahu, ampak po prijetnih potih ljubezni in zaupanja...

Kaj ste napravili pri Vas na kresno nedeljo za treznost? Ste ustanovili Družbo treznosti ali jo poživili? Koliko šteje članov?

Najljubeznivši svetnik.

Kdo je ta?

To je svetnik, ki je vsemu ljudstvu sicer znan, a premalo znan. Sv. Frančišek Saleški je to. Vsi svetniki so bili bolj ali manj ljubeznivi. Morebiti da je kdo saleškega Frančiška v ljubeznivosti tudi prekosil. A kolikor svetnike poznamo, posebno iz njihovih spisov, moremo reči, da tako ljubeznivega ne poznamo. Sv. Frančišek Saleški je bil ljubeznivost sama. Njegovi spisi se berejo tako prijetno, kakor spisi nobenega drugega svetnika. Njemu teče beseda kakor bi olje teklo, ali kakor bi te z mehko roko po obrazu božal. Njegovi izreki so vzeti takorekoč iz Jezusovega Srca, s katerim je bil Frančišek najtesnejše združen. Saj je rekla njegova sveta učenka in gojenka, sveta Frančiška grofica šantalska, da je bil Frančišek prava podoba Jezusa samega.

Sv. Frančišek ravno tako govori kakor Jezus v knjižici sestre Benigne Konsolate Ferrero. Na primer: »Naši grehi so prestol božjega usmiljenja.« In mnogo podobnih izrekov. Vse zna na dobro obrniti, grešnikom tolažbe vlití, kakor usmiljen Samaritan olja v rane uboge ranjenca. Njegovi izreki so duhoviti, krepki in ljubeznivi obenem. Tudi pošaliti se je znal, vedno ljubeznivo. V »Zlatih jagodah« je poleg sv. Vincencija Pavelskega, ki je bil podobno ljubezniv, večina izrekov svetega Frančiška Saleškega. Noben izrek ni prazen, vsak veliko pove. Njegovega duha milobe in ljubezni spoznamo takoj, če le eden ali drug njegov izrek slišimo. Na primer: »Če mi eno oko izderete, vas bom z drugim še vedno prijazno pogledal.« Ali: »Če mi Bog pošlje kaj dobrega, poljubim njegovo desnico; če mi pošlje kaj hudega, poljubim njegovo levico.« Z vsem je zadovoljen, vedno je veder, miren in ljubezniv.

* * *

Letos obhaja Cerkev 300letnico smrti tega ljubeznivega svetnika. Sv. oče so izdali za to tristoletnico posebno apostolsko pismo. Morda »Bogoljub« to pismo v teku leta še prinese. Dosedaj ga je prinesel le »Salezijanski vestnik«.

* * *

Tega ljubeznivega svetnika torej premalo poznamo. Nobenega njegovega življenjepisa nismo imeli v slovenščini. Zato z veseljem pozdravljamo njegov življenjepiš, ki ga nam je ravnokar podaril č. g.

dr. Frančišek Walland, ravnatelj salezijanskega zavoda na Rakovniku. Saj Salezijanci se imenujejo tako ravno po Frančišku Saleziju. Pravzaprav bi se morali imenovati Donboskovci; a Don Bosko sam je izvolil Frančiška Saleškega za varuha svoje družbe in jo po njem imenoval. Zato je prav in primerno, da so nam ravno Salezijanci podali življenjepiš svojega vzornika in zavetnika.

Knjižica bodi vsem, ki želijo poznati življenje tega blagega moža, toplo priporočena. Dobi se pri Salezijancih in po knjigarnah. Stane 12. Din, s pošto 50 par več.

Dovoljeni naj nam bosta še dve opazki:

1. Obraza njegovega si ne moremo misliti, da bi bil res tak, kakor nam ga predstavlja slika v knjigi. Ta slika se marsikje vidi in velja za pravo podobo svetnikovo, ker se hrani baje v nekem starem samostanu. A fotografirati takrat še niso znali, in portretirati najbrž tudi ne najbolje. Obraz ta je tako nekam trd in malo prijazen, da si — ker je vnanost človekova kolikortoliko izraz njegovega značaja — tako ljubeznivega moža nehotе drugače predstavljamo. — S tem pa nočemo vrednosti življenjepisa nič zmanjševati.

2. Iz življenjepisa je pa tudi razvidno, da ni res, kar se navadno trdi, da je bil Frančišek po naravi silno k jezi nagnjen in da si je vso svojo milobo priboril samo s silnim zatajevanjem. Res je, da se je silno zatajeval; res je pa tudi, da je bil že po naravi blag in mil. — Tudi o našem Slo m š e k u, ki je sv. Saleziju podoben in si ga je izbral za vzor, se nekje bere, kakor da je bil po naravi jeznarit. To bi mu ne bilo v nobeno sramoto, ampak res ni. V življenjepisih svetnikov ni treba nič pretiravati! Predstavijo naj se nam, kakor so: z vsemi vrtilinami in slabostmi; bodo še vedno dosti prikupljivi. (No, življenjepiš sv. Fr. S. nima te napake, da bi pretiraval.) Slo m š e k je bil po naravi sicer moder, resen in odločen, a obenem milega značaja, četudi morda kedaj malo nagel. Tudi sv. Frančišek je pri vsej svoji milobi znal biti odločen, kadar je bilo treba.

Nam vsem pa, ki smo res nesrečne narave: nagli, pustí, černí, hudi, sitní, razburljivi, ošabní, bodi sv. Frančišek vzor, ki ga pri vseh svojih slabostih skušajmo posnemati in se mu vsaj od daleč približati!

Molimo!

1. **Molimo za duhovnike!** Ako hoče hudobni duh kod in kje razdreti kraljestvo božje — in to hoče povsod — je gotovo, da se bo najprej, najhuje in najbolj zvito lotil pastirjev, da jih ali zapelje ali ostraši ali malodušne napravi ali slabe ljudi zoper nje nahujška. Dobro ve, če jih spravi v padec ali v mlačnost in bojazen, da mu je potem lahko ovce podaviti, jih spraviti od spovednice, v prepire, v krčme, mesečnost. Zato veliko dobro delo store verniki, ki za duhovnike vsak večer pri rožnem vencu molijo. Vsaj ob nedeljah je pa posebno dolžnost. Duhovnik rešen, mnogo ljudi rešenih! Zato se bolj zavedajte dolžnosti moliti za duhovnike!

2. **Molimo za poslance!** — Tudi ti spadajo med tiste ljudi, ki čolnarijo po valovih. Skušajo jih prekucniti vidne in nevidne sile. Čimbolj je kdo vnet za vzore krščanskega ljudstva, tembolj mu preti skrita jeza temnih moči. Marsikdo, ki javno deluje, kar čuti, če ga podpirajo doma molitve ljudstva. Zaradi molitve dobre angeli moč, da morejo odgnati hudobne; zaradi molitve navdihujejo poslance z dobrimi mislimi in celo nasprotnike. — Iz sv. pisma je znano, kako so angeli zaradi molitve vernih mož vplivali celo na poganske viadarje, da so dobro storili njihovemu ljudstvu. Molimo torej za javne zastopnike!

Pri Sv. Petru v Ljubljani blagoslavlja nove zvonove.

Kaj se vidi na Goriškem?

Piše urednik.

Čas je že, da se zaenkrat poslovimo od Goriške. Prišli smo z Repentabora do Mirna in od Mirna do Gorice. Potem smo se mudili v Gorici in si jo ogledali, kakšna je bila leta 1918, kmalu po končani vihri, in kakšna je bila lansko leto, ko sem bil drugič v Gorici. Nato nas je pa Vipavska dolina nase potegnila in smo jo premerili od vzhoda do zahoda, pa zopet od zahoda do vzhoda. Čas je, da se spr-

vimo dalje in preletimo še severni del goriške pokrajine: od Gorice do Predela.

Na Sveto goro nisem šel, ne prvič (l. 1918) ne lansko leto. Na božjo pot ni kazalo hoditi, ker je ni bilo; samo razvalin gledat pa tudi ne, ker jih je bilo že na vznožju Svete gore preveč. Zato nas je pa v zadnji številki »Bogoljuba« romarica s Krasa popeljala gori, da malo vidimo, kako je zdaj tam gori, ko se je

milostna podoba-begunka vrnila na Goro in se zopet ušotorila med svojim goriškim ljudstvom, ki ji je postavilo zasilno skromno svetišče. »In tako sem na Sijonu utrjena in v svetem mestu prebivam in v Jeruzalemu je moja oblast. In ukoreninila sem se med častitim ljudstvom, ki je del mojega Boga in njegova dediščina.« (Berilo Vel. Šmarna.)

Odpeljal sem se torej — meseca avgusta 1918 — pod Sveto goro mimo Solkana in za Sočo dalje proti severu, da si ogledam še ta konec in kosec lpe goriške dežele, tako strašno obiskane in razdejane po vojski. Solkan je bil videti grozno razbit, posebno tam okoli cerkve. Zvonika cerkvenega je stalo še nekaj pokonci, a brez strehe. In tak je bil tudi še lansko leto, kolikor sem ga videl s Kostanjevice. Kdaj bo vse to pozidano in popravljeno? Kdaj se bodo zacelile vse rane, goriškemu ljudstvu po vojski zadane? Kdaj, kdaj? ...

Ko sem se pripeljal do Kanala, sem se spomnil obljube, ki sem jo dal gospodu dekanu Berlotu v Brucku ob Litvi, da ga obiščem, ko bom potoval po Godiškem in se vozil mimo Kanala. Gospod dekan je bival namreč kot begunec med rojaki-begunci v taborišču tam gori v Brucku ob ogrski meji. Bil jim je dušni pastir, duhovni oče; ob strani pa mu je bil kot duhovni pomočnik g. Fr. Črnigoj, sedaj župnik v Kamnjah (kjer smo ga nedavno obiskali) in še nekaj drugih duhovnikov, ki so se pa od časa do časa menjavali. Imeli so veliko in čedno cerkev sredi taborišča. In tudi mene so enkrat zvalili tja gor, da sem imel za post duhovne vaje v taborišču. Precej krivde na tem povabilu je imela nad vse pridna prednica begunske Marijine družbe in voditeljica Marijinega vrtca, gospodična učiteljica Milka Gulin. Tako lepo oskrbljenega Mar. vrtca še nisem našel, kakor je bil tisti, in tudi Mar. družba je bila izvrstno vojena. »Tale učiteljica je pa kakor en kaplan,« sem rekel g. Črnigoju. »Pa dober kaplan!« mi je odvrnil gospod. Na Dunaju sem nekaj dni potem slučajno naletel na drugo vrlo učiteljico, prednico goriške Marijine družbe, gospodično Pavlo Makuc. Ko bi takih več imel! Vidite, koliko dobrega stori lahko tudi lajik (neduhovnik), posebno seveda učitelj ali učiteljica, če ima pravega duha in pravo srce! A gospodična Milka je pa tudi vsa živela in gorela za krščansko vzgojo sebi izročene mladine; to ji je bilo in ji je največje veselje, neprestana misel in skrb, kako najbolje oskrbeti, vzgojiti in zavarovati svoje gojence in gojenke. Gospodična je še danes begunka in izvršuje isto apostolsko delo. Ravno pred dobrim tednom sem jo po več letih zopet slučajno dobil v Ptuj, ko sem se skozi Ptuj vračal

od dekliškega shoda pri Sv. Tomažu nad Ormožem na mladeniški shod pri Sv. Petru nad Mariborom. Nekaterikrat je že imela dobiti službo na Kranjskem, pa jo menda Bog hoče imeti v taborišču v Strnišču, kjer biva še vedno en del beguncev z otroci, ki tako zelo potrebujejo skrbljive roke in materinskega srca. Ni prijetno življenje v taborišču, potikati se vedno po barakah, a apostoli »hodijo okoli jokaje, ko sejejo; nosili pa bodo svoje snope vriskaje.« (Psalm 125.)

Ne boste mi zamerili, da sem to tukaj mimogrede omenil. Duhovnikov, ki so bili seveda tudi pridni, ne bom hvalil, ker to je naš poklic. Če pa svetni ljudje, ki po poklicu niso dolžni, duhovnikom pomagajo v dušnem pastirovanju, so pa posebne hvale vredni. In ravno ta pomoč, laiški apostolat, nam je v teh naših časih namoč potreben.

V Brucku sem torej obljubil gosp. dekanu Berlotu obiskati v Kanalu, in zdaj, ko sem se Kanalu bližal, sem se te obljube spomnil. Toda ko pogledam na Kanal, vidim zopet veliko razdejanje. Že sem skočil iz vlaka, da bi se podal v trg, pa zopet pogledam na razdrtje in premišlujem: Ja, kaj hočem hoditi doli! G. dekan se me bo ustrašil. Saj me nima kam dejati! ... In skočil sem nazaj na vlak ter se odpeljal proti Sv. Luciji.

Častiti gospod Berlot se je medtem poslovil od Kanala in biva zdaj kot kanonik v Gorici, kjer mu želimo vse sreče in zadovoljstva. Marijina družba kanalska je bila pod njegovim vodstvom prav dobra, a mislim, da je to še vedno. Saj so mi sporočili, kako so pridno agitirali za »Bogoljuba«. Ko bi bili povsod tako gibčni, bi bilo na Primorskem namesto 3000 Bogoljuba 15.000, kolikor bi ga v primeri z drugimi pokrajinami moralo biti.

Pri Sv. Luciji se nisem mudil. Ne vem več, kateri gospod je takrat pastiroval pri Sv. Luciji, če je bil sploh kdo tam. Gospoda Fabjana, ki ga je laška granata ubila, ni bilo več; gospoda Abrama Jožeta pa tudi še ne, ampak je tičal še gori na svojih skritih Oblokah nad Hudo Južino, kjer sem ga prej enkrat tudi obiskal. — Odpeljal sem se torej naravnost v Tolmin.

Krasne Soče moram tukaj še enkrat omeniti, ki je povsod lepa, temno modro-zelena, a pri Sv. Luciji prav posebno, ko se tako globoko zajeda v skalovje in peni, da jo je le krasota gledati. Tukaj ji priteče v naročje Idrijca z Bačo vred, ki si je tudi izjedla pot globoko doli med skalovjem, skozi katero hiti nasproti kakor hči svoji materi. Zares, krasna si bistra hči planin!

Tolmin, kolikor se spominjam, ni bil tako strašno obiskan kakor drugi kraji. Cerkev je ostala precej nepoškodovana, pa kolikor je bila, so jo ravnokar popravili in polepšali. Tudi župnišče je bilo dokaj ohranjeno. Pred nekaj meseci smo brali tukaj v Bogoljubu, kako lep misijon so imeli v Tolminu. Družine so posvetili Jezusovemu Srcu. Torej ne samo vnanja, ampak bila je tudi notranja duševna obnova! Gospod dekan monsignor Rojec je pri vseh težavah in bridkosti še vedno korajžen in odločen ter se rad posmeja. Prišla sta pa ravno tisti dan, ko sem bil jaz pri njem, na obisk gospod Jože Abram in upokojeni gospod Kokošar, če se ne motim, iz Grahovega. Razgovarjali smo se dolgo o tem, kar smo doživeli med vojsko in kar pričakujemo po vojski. Kako bo v resnici prišlo, tega pač nismo slutili... No, gospod Kokošar je medtem že zapustil to solzno dolino in pobegnil v lepšo deželo, kjer ne jokajo, ampak samo prepevajo, kakor je on rad prepeval.

Iz Tolmina je vozil tiste dni vsak dan vojaški avtomobil do Loga, to je do zadnjega kotička goriške dežele pod Predelom, od tam pa še dalje čez Predel do Trbiža. Odvažali in spravljali so vojni material. Sprejemali so pa vojaki na ta avtomobil tudi potnike, ki so potovali po dolini. Na tak avtomobil sem se spravil tudi jaz.

Pred mnogimi leti sem kot bogoslovec že potoval po celi soški dolini in še dalj, od Trsta do Trbiža. V mladostnem navdušenju sem takrat silno občudoval Sočo in soško dolino, posebno od Kobarida in Bovca dalje, kjer se dolina zoži in jo obdajajo visoke strme gore. Navduševal sem se za slovensko domovino in za delo zanjo. Zato sem hotel že takrat vso poznati. Takrat sem hodil peš, kajti bogoslovec o počitnicah je prost in lahek ko ptiček — bogoslovska leta so bila najlepša leta mojega življenja — nikamor se mi ni mudilo, hodil sem lahko štirinajst dni in še več. Zdaj se mi pa vedno mudi, a tudi skrbi in težave življenja me spremljajo povsod, kamor se premaknem. Mnogo Soče je od takrat poteklo po dolini in še kaj drugega: mnogo — krvi!... Visoki Krn me je gledal doli v dolino, po njem

in tudi po drugih gorah pa se vijejo do vrha speljane serpentinate (kačaste) ceste. To so vam gledale te gore in doline bojov in naporov, trpljenja in smrti... Kar poje naša pesem o Triglavu, na bi veljalo tudi o Krnu: Vse je vihar razdjal, — narod pa zmiraj stal... Pesnik Gregorčič je bil takrat, ko sem prvič potoval po Goriškem, vikar na Gradišču, kamor sem se mu šel poklonit, kakor tudi dr. Mahnič, ki je bil profesor v Gorici; vse sem oblezel. Zdaj pa Gregorčič počiva pod zeleno rušo tam gori pri podružnici sv. Lovrenca v libušenjski duhovniji, ki prav privzno gleda doli v dolino. Tudi ta se je umaknil zemeljskemu šumu, — utrudila ga je težka hoja. Moža pa množica ljudi z mladiko oljkovo kropi — želeč mu večnega pokoja, — tako poje v svoji prelepi himni »Oljki«. Tam gori nad cerkvijo pa se dvigajo planine, po katerih je kot »veseli pasti« z zakriviljeno palico v roki kot kralj po planini visoki postopal za tropo ovčic, vriskal in peval, da drug mu je z onkraj odpeval. Planine, po katerih je tudi pozneje tako prepeval in zdihoval in jih blagroval: Nazaj, nazaj! Zakaj nazaj? Ne vprašajte, zakaj! Oh zlatih dni spomin me vleče na planine, po njih srce mi gine, saj jaz planin sem sin!... Z neko tajno silo me je mikalo in vleklo, da bi bil skočil z avtomobila in se pognal v hrib sv. Lovrenca, da pogledam in pokropim grob velikega pevca in vidim morda tudi njegov rojstni dom. A nsem bil več študent, da bi mogel hoditi kjer, kakor in kakor dolgo bi hotel — in gospoda Lebna, libušenjskega, tudi ni bilo doma, bil je bogve kje doli v Italiji, kamor ga je tirala vojna sila. Ni mi kazalo hoditi gori, moral sem se premagati in iti dalje proti Kobaridu. Mislim sem si: Morebiti me pa še kdaj pripelje pot v to dolino, pa takrat nadomestim, kar danes opustim.

A ne vem, če bo res kdaj do tega prišlo. Kake ograje bi me ne držale nazaj. Slovenska zemlja je to, in ne dam si odrekati pravice, da bi ne hodil po njej. A dan se mi je že nagnil, mračiti se je začelo..., ne vem, če me še kdaj pot tja prinese.

Mislil sem, da pridem danes do konca Goriške, a še moram odložiti konec na prihodnjic.

Solnčni žarek iz Istre.

V Truskah so bile duhovne vaje od 6 do 10. junija, ki so se razvile v pravi misijon. Udeležba kar sijajna. Že kmalu po polnoči so prihajali ljudje v cerkev. Vsak dan se je obhajalo po veliki cerkvi in celo zunaj. Ob sklepu se je zgrnila velikanska množica v lepo pro-

cesijo za novo 170 cm visoko podobo presv. Jezusovega Srca. Procesijo je vodil g. dekan, msgr. Škerbec, ki je kip blagoslovil. Obenem s kipom je bila blagoslovljena tudi šolska zastava, ki jo je s krasno vezeno olepšala tukajšnja gospa učiteljica Skala, ki je prevzela

tudi vse nemale stroške za zastavo. Ker cerkev ni mogla sprejeti tolike množice, je bila sklepna pridiga, darovanje in blagoslov z Najsvetejšim zunaj. Malone vse ljudstvo se je udeležilo darovanja krog novega kipa. Imeli smo 8 duhovnikov, kar je v Istri izrednost. Med darovanjem je pelo vse ljudstvo: to na Kranjskem toliko priporočate, pri nas pa pride kar samoodsebe; igrala je domača godba. Veličastno se je glasila zahvalna pesem. Drugi dan je zopet skoro vsa fara prejela sv. zakramente

in šla v procesiji na pokopališče. Ljudje se kar niso mogli ločiti od cerkve, ki so jo s svežimi venci tako prepregli, da skoro ni bilo videti zidovja. Nekaj posebnega je bilo pa to, da je bilo skoro več mož in fantov kot žensk pri obhajilih; nad tem se le zgledujte tudi tam pri vas! Vso svečanost je vodil z izredno vnemo č. g. Janez Kalan, nečak urednika Bogoljuba. Ustanovila se je bratovščina presv. Srca Jezusovega, v katero je stopilo vse, kar je živega v fari.

Spet malo o zvonovih.

Pri sv. Petru v Ljubljani so dobili za sv. Petra god štiri nove zvonove, ki so jih pozdravili z vso mogočo paradom. V nedeljo dne 24. junija je bila ta zvonovska slovesnost, ki jo vidite upodobljeno na naši sličici na str. 179. Največja fara v škofiji se je hotela najbolj postaviti. Vsekako je to lepo, da se ljudstvo za tako cerkveno slovesnost še toliko razvname. Zvonovi so lepi, — dasi so v primeri z mogočnim velikim zvonom nekoliko majhni. Veliki, ki je vsa ta leta sam bunkal in vso zvonovsko službo prav pošteno opravljal, se bo sedaj lahko nekoliko oddahnil. Cerkev ima torej zopet celo lepo zvonjenje.

Tako pri sv. Petru v Ljubljani. Kaj pa drugod? Zvonovi se oglašajo vedno z več strani. Vendar se zdi, da zdaj po vojski ni več povsod tiste velike vneme in požrtvovalnosti zanje, kakor je bila prej. Marsikje dajejo in obetajo le razmeroma male vsote za zvonove, dasi ima denar sedaj brez primerne malo vrednost. Menda so se ljudje že naveličali, ko jim od početka vojske pa do sedaj bije vedno na uho: daj, pa daj! Seveda brez »daj« ni nič. Če boš dal, boš imel; brez »daj« pa nič imel ne boš.

No, pa povsod ni tako. Sempatja se dobe fare ali soseske, ki pogumno žrtvujejo za zvonove velike vsote. Župnija, ki nima niti 600 duš, je spravila skupaj 250.000 K in ima že davno vse zvonove plačane; sosednji dve podružnici sta pa razmeroma dali še več. Kakih 10 dobrih kmetov in nekaj bajtarjev, pa imajo vse bronaste zvonove — in plačane! Ali pogledajte Sv. Gregorja, farico s 700 dušami, pa ima 35 centov težak bronast zvon!

Na Štajerskem železnih zvonov skoro ne poznajo, ali le prav malo. Na Kranjskem nam

pa od vseh strani železo bije na uho. Kje ste, stari lepi zvonovi?!

Da tolike vsote, kakor jih zdaj zahtevajo zvonovi, ni lahko zmagati, to se pa seveda ne da tajiti. Zato ni ravno čudno, če si ljudje pomagajo s tem, da si omislijo jeklene. Razlika v ceni je prevelika. Seveda, kdor ima kaj ušes, ga jeklen zvon nikakor ne more popolnoma zadovoljiti. Nekaj je v jeklu, kar rahločutno uho žali ali ga vsaj ne zadovoljuje. Zato naj bi bili jekleni zvonovi le zaenkrat, le za silo, a ne za vekomaj. Ali naj vekomaj nikoli več ne slišimo lepega zvonjenja, ki nam je srce razveseljevalo pred vojsko?

To je Bogoljub že povedal — a to je glas vpijočega v puščavi. Nekateri se pač, tako slišimo, na Bogoljuba sklicujejo. Drugi pa drugače. Seveda, kdor plačuje, tudi odločuje. A povedati vendar sme Bogoljub svojo misel. In ta misel je: Raje manjši zvon pa lep, kakor velik pa nelep! Za nežnočuteče ljudi odločuje bolj lepota, nego velikost. Kjer ne zmorejo vseh zvonov naenkrat, naj napravijo najprej manje: enega ali dva, čez kaj časa pa večjega. Pomisliti je treba, da se zvonovi napravljajo za dolgo časa. Par let ne pride toliko vpoštev. Bolje malo počakati, pa imeti res lepe zvonove, ki bodo takorekoč za celo večnost.

Če se pa že železni delajo, naj bi bili za en čas, tako dolgo, dokler bronastih ne zmorejo. Zatorej ne prevelikih! Bogoljub je že pisal, naj bi se opustila tista baharija, s katero hoče ena fara drugo prekositi; ker pri tem ne gre za božjo čast marveč le za svojo čast. No, če pa že kaj bahajo, naj bahajo s takim, kar je res ponosa vredno, in to je edino — bron, ne železo.

Pa brez zamere! Saj smo prijatelji!

Zakaj v misijone?

Delo za razširjanje sv. vere je prišlo v dobo, ki jo lahko imenujemo misijonsko pomlad. Ves katoliški svet se prebujajo in se začnejo zavedati, da ni dovolj, če je sam veren, ampak da mora prinesti luč sv. vere tudi toliko in toliko milijonom poganov, ki je še nimajo. Kdo bi ne čutil tega pomladanskega diha, če bere ali sliši, kaj delajo za misijone katoličani v Franciji, Nemčiji, Italiji, da, celo v Ameriki? Tudi Slovenci se čedalje bolj zavedamo, da smo dolžni storiti vse, kar je v naših močeh, za misijone.

Zakaj pa gredo misijonarji med poganom? Saj so ti vendar dostikrat prav zadovoljni s svojo nevednostjo in srečni v svojih zmotah. Misijonarjev pogosto nič kaj prijazno ne sprejmejo, o tem nam pričajo številni mučenci, žrtve poganov. Čemu se jim torej vsiljevati, posebno ko bi misijonarji, izbrana četa pobožnih, učenih in delavnih mož, imela v domovini dovolj dela? Zakaj torej v misijone?

Prvi vzrok, da gredo k poganom, je, — da začnemo z manj važnimi, — že to, da jim prinesejo pravo omiko, pravi način življenja. To jim je le neobhodno potrebno sredstvo v dosegu zadnjega namena — spreobrnjenja. Kolikokrat morajo misijonarji iz poganov narediti šele ljudi, tako globoko so si zašli v svojem življenju. Pomislimo le, kaj trpe pri poganih sužnji, ki še zdaj niso popolnoma odpravljene; kako ponižujočo vlogo igra pri njih žena, ki jim dostikrat ni drugega kot robinja nenasitne poželjivosti; kako nesrečni so pri poganih majhni otroci. Poročila sv. Detinstva nam poročajo, kaj delajo z njimi poganški Kitajci: prodajajo jih, zametujejo jih in jih tako izročajo v gotovo dušno in dostikrat tudi telesno pogibel. Mislimo na krvave žrtve poganškega praznoverja in malikovalstva, kakor nam jih še zdaj opisujejo poročila misijonarjev. Misijonarjeva naloga je, da vse to odpravi, če hoče, da bo nje-

govo oznanjevanje evangelija rodilo sadu. Lepo delo človekoljubja je to, — vendar bi misijonar samo radi tega še ne šel med poganom.

Mirno, čisto in zadovoljno srce, ali ni to velik dar božji? Kje najdete srečnejšega človeka? In vendar ni povsem srečen. Koliko jih je, ki tega nimajo! To greni njegovo popolno srečo. Zato skuša to srečo pripraviti tudi drugim. Tak je misijonar. V dobi priprave na svoj vzvišeni poklic se je nasrkal tega dušnega miru, te sreče in zadovoljstva pri viru vsega tega, pri svojem Bogu. Spoznal je vrednost človeške duše; ogenj božje ljubezni in ljubezni do bližnjega se je vnel v njegovem srcu in kaj naj dela drugega kakor da gori? Pogani so, ki o tej sreči, katero on uživa v svoji veri, prav nič ne vedo. Zato k njim, da tudi oni spoznajo in vzljubijo Boga in se naužijejo njegovih dobrot! Plemenito misijonarjevo srce je drugi vzrok, da se nič ne pomišljajo zapustiti vse v domovini in iti v daljne kraje k poganskim narodom.

Misijonar gre k poganom, ker je to njegova — dolžnost. Res je, sili ga k temu nobeden ne, sam si je naložil to sveto dolžnost, ki poteka iz Kristusovega naročila: Pojdite in učite vse narode in jih krščujte v imenu Očeta in Sina in Sv. Duha! Mat. 28, 19.) Kristus naroča, ljubezen do neumrjočih duš kliče; kdo bi se ustavljal? Misijonar se ne. Radostno hiti, da žrtvuje svoje življenje v trudapolnem delu, pri tem pa pridobi toliko in toliko poganov za Boga in jim da življenje duše po sv. krstu.

Vendar najgloblji vzrok, da se jih toliko žrtvuje v misijonih, ne leži v človeškem srcu, pa naj bo še tako človekoljubno, plemenito in navdušeno. Najgloblji vzrok je v božjem Srcu, ki hoče, da vsi ljudje pridejo k njemu. Iz božjega Srca pa plameni ta ljubezen v srca misijonarjev, božjih sodelavcev pri reševanju duš. Bog sam si poišče takih src, vrednih tolike milosti. »Ne

ki ste mene izbrali, ampak jaz sem vas izbral » govori Bog tudi tu. Vendar je predvsem v o l j a , ki določa poklic. Bog si izbere svoje misijonske služabnike s tem, da jim da potrebne n a r a v n i h z m o ž n o s t i in nagne njihovo v o l j o . Torej, če si zdrav in nadarjen (kar je potrebno zlasti za duhovniški misijonski poklic), je treba samo še, da h o č e š , i n i m a š misijonski poklic! Drugo, kar je še potrebno, zlasti nadnaravne pomoči, bo Bog že dal. Nobenega vzroka ni, da bi o tem dvomili. »Vse premorem v njem, ki me krepča!«

Božji Zveličar bo enkrat vprašal svoje vernike, če so to, kar mu je bilo tako pri srcu, da tega še zadnje trenutke pred vnebohodom ni pozabil naročiti: (»Pojdite, učite...«), tudi sami iskreno hoteli z dejansko vero, požrtvovalno ljubeznijo. — Kaj mu bomo odgovorili?

* * *

Misijonski koledar 1924 (ki ga izdaja misijonišče), izide meseca avgusta pred katoliškim shodom. Zanimivo vsebino bo pojasnjevalo 50—60 slik. — Cena je jako nizka.

Misijonski odbor za Bosno,

ki ima nalogo vsako leto preskrbeti najsiromašnejšim bosenskim novomašnikom najpotrebnejšo opremo, najsiromašnejšim bosenskim cerkvam pa po možnosti cerkvenega perila in mašne obleke, je priredil dne 29. junija, na praznik sv. Petra in Pavla, v dvorani šentpeterske prosvete v Ljubljani razstavo darov za bosenske novomašnike.

Obilica darov in živahni poset razstave pričata, koliko zanimanje vlada med dobrimi Slovenci za to velekoristno akcijo.

Letos so se opremili trije novomašniki. Vsakemu se je odposlala velika pletena pošna košara s sledečo vsebino: 1 odeja, 1 blazina-pernica, 1 slamnica, 3 do 4 rjuhe, 2 do 3 prevleke za blazine, 2 prtiča, 12 robcev, 6 parov pavolnatih in 2 para volnenih nogavic, 1 par volnenih zaplestnikov, 2 srajci, 2 para spodnjih hlač, 12 ovratnikov, 1 alba, 1 roket, 1 humerale, 2 korporala, 2 purifikatorija, 2 pali, 2 lavabo-prtička, 1 cingulum, 3 do 4 nabožne knjige; dalje 1 krtača za obleke, 1 majhno zrcalce, 1 skleda za umivanje (lavoir), 2 para jedilnega orodja, 2 veliki in 1 do 2 majhni žlici, 1 krožnik, 1 skledica, 1 do 2 skodelici, 1 steklenica, 1 kozarec, 1 svečnik, 1 majhen križec, 1 stenska podoba, 1 do 2 lonca za kuhanje, 1 mlin za kavo, 1 solnica, 1 stojalo za užigalice, nekaj lesenih kuhalnic in druge suhe robe ter kuhinjskega orodja. Poleg tega dobi eden izmed gospodov lepo veliko stensko razpelo, drugi veliko stensko zrcalo, tretji pa manjši stoječ križ ter lepo stekleno stoječo svetiljko.

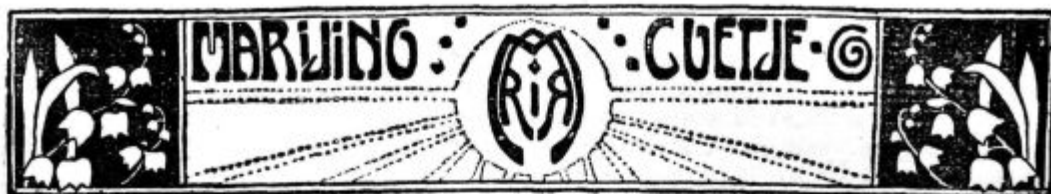
Odposlal se je tudi 1 črn pas k obleki, 1 obešalo za brisačo in 1 rožni venec.

Za siromašne cerkve so se odposlali 3 mašni plašči, 4 stole in vse, kar spada k mašni opremi, 1 velum, 4 oltarni prti, 1 blazina, 6 prtov za pulte, 1 stoječ križ in 2 stenski slike.

Posebno dragoceni darovi: 1 mašna srajca in 2 roketa, dar gojenk meščanske šole pri č. uršulinkah v Ljubljani; 1 mašna srajca, dar Marijine družbe učiteljic v Mariboru; čipke in vstavek za tretjo mašno srajco, neimenovana dobrotnica; velik stenski križ, gojanke pri č. uršulinkah in neimenovana dobrotnica; 2 mašna plašča in velum, podružnica Škocijan, župnija Dob pri Domžalah; stensko zrcalo družina Lekan; 18 parov nogavic, Marijina družba v Moravčah.

Vsem plemenitim dobrotnikom širom Slovenije, zlasti onim v Bistrici pri Mokronogu, v Begunjah, v Celju, v Črnučah, v Črni vasi, v Dobu, v Dobropolju, na Dobravi, v Idriji, na Jančem, na Jesenicah, na Ježici, v Št. Jerneju, pri Sv. Juriju ob Taboru, v Mariboru, v Moravčah, v Mokronogu, v Metliki, v Nakčenu, v Polhovem gradcu, v Prelesju pri Mokronogu, v Preserju, v Ptujju, na Rakovniku pri Mokronogu, v Sevnici, v Škocijanu, v Trebnjem, pri Sv. Trojici nad Cerknico, v Trstu, v Vranji peči, na Viču ter neštevilnim ljubljanskim dobrotnikom, ki so prispevali deloma v denarju, deloma v blagu, se misijonski odbor za Bosno najpristrčneje zahvaljuje. Bog bo obilno povrnil.

Sedež misijonskega odbora za Bosno je v Ljubljani, Poljanska cesta, Jozefinum

Koroškim Marijinim družbam.

Tako ne sme iti naprej! V Celovcu ima duhovno semenišče 8, deško semenišče 20 slovenskih gojencev, skupno torej 28. Če vpoštevamo, da iz obeh semenišč daleč vsi ne dosežejo svojega cilja, na drugi strani pa upamo, da vendarle tu in tam

temna bodočnost, ki nas sili, da vzdihujemo z Gospodom: »Žetev je obilna, toda delavcev je malo.« Ali se ne da tu nič storiti?

Bilo je na nekem sestanku Marijine družbe v št. Janžu. Pravil sem družben-

Jelačićev spominik in trg v Zagrebu.

Na tem trgu se bo izvršilo slovesno posvečenje naroda Jezusovemu Srcu.

kak dijak zunaj Marijanišča vstopi v bogoslovje, moramo reči, da bo tekom prihodnjih 12 let Koroška dobila v najboljšem slučaju po dva slovenska duhovnika. Toliko in mnogo več delavcev bo — da po človeško sodimo — Gospodar vinograda v tem času odpoklical. Pomanjkanje bo torej rastle, kamoli da bi se zacelila tista rana, ki nam jo je vsekali plebiscit.¹ To je

¹ Povodim plebiscita so nas zapustili ti-le p. n. č. gg.: dr. Arnejc, Arnuš, Čarf, Cech, Dolinar, Drunecky, Einspieler, dr. Ehrlich, Gril, Hüttner, Kalan, Krašnja, Krejči, Lasser, Marinič, o. Evgen

kam, kako težko je dandanes dati dečka v šole. Le redkokatera hiša to zmore. Ogromne vsote stanejo že knjige, obleka. In deček, ki bi imel veselje in sposobnosti za študiranje, mora ostati doma in njegov poklic zaspi, kakor ovne cvetka na kamnitem produ, kjer ni prsti in mokrote. Eno človeško življenje je s tem ponesrečeno, ker je potisnjeno na krivi tir. Obenem je

Merše, Meško, Mlinar, dr. Mörtl, o. Lovrenc Novak, Oblak, o. Juvenal Pichler, Razgoršek, Ražun, dr. Rožman, Smažik, Smodej, Štritof, Treiber, Trunk, Umnik, Volc, Weiss, Zeichen, Žak.

pa ljudstvo izgubilo bodočega vodnika, dobrotnika, očeta...

Prav je nabavljati zvonove, kj s kovinastim jezikom kličejo vernike v hišo božjo, a kaj, ko ga pa ni, ki bi z domačo besedo ubiral strune vaših src k živemu slavošpevu božjemu! Dobro je zidati cerkve, a kaj, ko ga ni, ki bi v njih delil sv. zakramental! Hvalevredno je kinčati oltar, a kaj, ko ga pa ni, ki bi opravljal na njem najsvetejšo daritev!...

Najnужnejše evharistično delo je skrbeti za duhovniški naraščaj. Mogoče je vam znan — tako sem nadaljeval — kak fantek iz revne hiše sicer, pa pobožen, nadarjen in voljen iti v šole, da bi postal duhovnik. Kaj, ko bi ve hotele biti mu mamice?... To bi bil »vaš« dijak, »vaš« bogoslovec, »vaš« duhovni sin. Vsaka bi lahko rekla: Tudi jaz sem pripomogla, da smo dosegli to novo mašo. Da, taka nova maša! To bi bilo čisto drugačno veselje, kakor ga imamo, ko smo pri novi maši, do katere so pripomogle skrbi tujih nam src, žulji tujih rok, pritrčevanje tujih ust... Če je cela župnija prispevala k šolanju, bo tudi cela župnija smela smatrati novomašnika za prav posebno svojega...

Brez dvoma bi zmogla to vsaka župnija in potem — potem smo rešeni skrbi, ki nas najbolj tare, potem je izvršeno največje evharistično delo.

Ko sem izvajal te misli, je sijalo čisto veselje iz oči mojih poslušalk in nisem še končal, ko so se že oglasile rekoč: »Takega fantka že imamo: pobožen je, dobro se uči in veselilo bi ga postati duhovnik. To je bratec naše ljube sosesre L. Starši ga ne morejo dati v šole. Bomo skrbele pa me zanj.« Ta sklep se je sprejel enoglasno z velikim, iskrenim veseljem.

In ta deček pojde v šole. Mamice bodo skrbele, da mu ne bo ničesar manjkalo: ne kruha, ne obleke, ne kaj drugega. Prepričan sem, da bo njemu v največjo spodbudo k pridnosti in marljivosti misel: toliko skrbnih oči gleda name, toliko ljubečih src me spremlja na dolgi in polzki poti, ki pelje do oltarja, z gorečo željo, da postanem vnet, svet duhovnik! Prepričan sem dalje, da bo gotovo dosegel svoj cilj, ker jih ima toliko, ki bodo zanj molile, delale, trpele. Saj gmotna podpora res tudi še ni vse. Povsod in tako tudi tukaj je potreben blagoslov iz nebes, katerega pa moramo izprositi. Prav to pa služi lahko v veliko

tolažbo tistim, ki gmotno ne morejo prispevati: moliti more pa vsak. Nekoč bomo videli, kdo je bil večji dobrotnik mašnikov, ali oni, ki so na novi maši sedeli prav blizu njega, ali tista revna ženica, ki je na bolniški postelji z molekom v roki se borila zanj zoper zapreke, ki so mu zastavljale pot do mašniškega stanu. Po meri in načinu sodelovanja bo vsak tudi deležen dobrih del, ki jih bo vršil duhovnik, in zaslug, ki jih bo nabiral. Ko bodo naše »mamice« že davno počivale v grobu, sad njihove požrtvovalnosti bo ostal in »njih dela bodo šla za njimi«. Duhovni sin bo nosil v hvaležnem spominu njih zlato sliko k oltarju, ž njo bo delal, ž njo trpel.

Bog nas ne potrebuje, to je gotovo. Svoje kraljestvo bi mogel ščititi, braniti, utrjevati tudi brez nas. Toda to ni njegov namen, nasprotno vemo iz ust Jezusovih, da bo edini in zadnji talent vzel onemu, ki ne sodeluje, ter ga dal tistemu, ki je hvaležen zanj ter ga marljivo rabi in izkorišča. Kje so nadalje dokazi, da cenimo božje kraljestvo, da ga srčno ljubimo, če ne v delu zanj in trudu in tisti požrtvovalnosti, ki je pripravljena do zadnjega, kakor je Kristus svojemu kraljestvu dal vse?

Kajpada naša skrb za duhovniški naraščaj ne bo imela vselej uspeha, naletela bo tudi na različne ovire. Tako je pri vsakem dobrem delu. Neuspehi in ovire čistijo naš namen in preskušajo našo ljubezen do Boga, kakor ogenj zlato. Saj pa končno ne delamo toliko radi uspeha, kakor radi tega, da Bogu dopademo. Delo je naše, uspeh je pri Bogu. Tudi plačila Bog ne bo meril po uspehu, ampak po kakovosti naših žrtev. Če končno mladenič, katerega podpiramo, ne postane duhovnik, bo pa morda vendarle veren učitelj, zdravnik, uradnik. In ali ne potrebujemo krvavo tudi teh? Mislimo si le par lajikov-izobražencev, ki so polni žive vere, med našim ljudstvom, koliko dobrega bi storili!

Prosimo torej vse naše Marijine družbe in druge cerkvene organizacije, da bi ta velevažna zadeva bila stalna točka na vašem sporedu, in sicer tako, da kratkemu posvetovanju sledi vselej — vztrajno delo.

Škofijski voditelj.

To bo brez dvoma najpotrebnejše in najlepše apostolstvo koroških Marijinih družb in morda še katerih drugih, posebno v Primorju. Naj bi ga res vršile. Uredn.

Družbenka ob izvolitvi moža.

Prosim oproščenja, da si drznem opozoriti na neko stvar, o kateri se še ni obravnavalo; ne v »Bogoljubu«, ne na družbenih shodih, kolikor meni znano, ki mi pa leži že dolgo na srcu.

Koliko dobrih družbenk poroči naravnost brezverske osebe! Samo en primer! Nekako pred 18 leti je poročila ena najboljših deklet iz Marijine družbe k... župnije na Gorenjskem mladega vdovca, socialnega demokrata. Bil je celo nekaj njihov kolodvaja. Videla sem ga, ko je korakal na čelu zbranih delavcev, kateri so šli prvič na volišče. Znal je ta človek tako govoriti, da so še nekateri delavci naše stranke šli za njim, češ, delavci moramo skupaj držati, kakor je on naglašal. Jaz sem neki odbornici rekla: »Kaj pa gospod pravijo?« Gospod so rekli: »Mogoče ga

spreobrne.« Jaz: »Ne verjamem.« In res, ni ga spreobrnila, še sama je mlačna postala. Ta »mogoče« se meni zdi nemogoč; Obljubi že, drži pa ne.

Njena sesira, ki je bila enako dobra, je poročila njegovega brata, ki je bil menda še slabši. Končal je žalostno. Pri preobratu je na kolodvoru pil neko tekočino, ponudeno od ogrskih vojakov, in bil je na mestu mrtev. Tisočkrat je boljši ostati samica, kot izpostaviti svoje in svojih otrok zveličanje v nevarnost radi brezverskega moža.

Če smem prositi, naj bi se časih pri shodih tudi o tej nevarnosti govorilo, kar je po mojem mnenju zelo, zelo potrebno, in če se že vse ne zabrani, naj se vsaj omeji!

Družbenka.

Naši shodi.

V nedeljo, 17. junija, je bil poučni shod za predstojništva **semiške** dekanije v Črnomlju. Lična cerkva sv. Duha v mestu, kjer smo bili zbrani, je kakor nalašč za tako zborovanje. Domača družba jo je pa še z venci prav bogato opletla, da je bilo prav praznično. Manjkalo je zastopnic s Sinjega vrha in s Preloke, iz Adlešičev pa je bila le ena. Kaj je vzrok, da jih od teh družb ni bilo, ni znano; gorečnost gotovo ne. — Splošno pa so se Belokranjice izvrstno izkazale! Celo jutro je namreč močno deževalo, časih kar lilo. Kljub dežju in blatu pa so dekleta pogumno prikorakale; z Vinice celih pet ur daleč! Sploh jih je bilo več, kakor je bila dolžnost; cerkev je bila skoro polna. Ko bi bilo lepo vreme, bi bila najbrž premajhna. Največ jih je dala seveda domača in pa semiška družba. Prijetnega niso prav nič imele, le težave. Pripeljala jih je sama gorečnost in dobra volja. — Vidite, to je za nas veselje! Takih si želimo. To so res Marijine hčere! To so duše, ki so pripravljene za dobro stvar tudi kaj žrtvovati. Kdor služi Bogu, ne da bi iskal pri tem svoje prijetnosti, ampak je voljan nositi tudi neprijetnosti, tisti je res služabnik božji. S takimi se da kaj narediti!

Pa pravite, da »Bogoljub« preveč graja. Oh, dajte mu priliko, da bo mogel hvaliti in kako rad bo hvalil! Ne prisiljeno, ampak prav iz srca nam prihaja hvala o tem, kar je res hvale vrednega. Pokor-

ščina, disciplina, gorečnost, požrtvovalnost, kdo bi te ne ljubil in ne hvalil?

Sv. Petra dan pa je bil enak shod pri Sv. Tomažu za **velikonedeljsko** dekanijo in sosednje župnije v Slovenskih goricah. Niso mirovale dekleta, dokler niso dosegle takega shoda. S tem je pa že vse povedano. Če so si ga želele, so tudi prišle: iz Središča pet ur daleč, iz Ljutomera, št. Jurija ob Ščavnici, Sv. Križa pri Ljutomeru in več drugih. Celo nekaj prav pridnih fantov iz ljutomerske župnije je prišlo nalašč k pridigi za fante pri »poznem« opravilu. To so vam fantje, da bi jih človek kar objel! — Ker je bil deklinski shod samo popoldne, je moral biti pouk malo okrajšan, da nismo prišli preveč pod noč; toda vsaj glavno in najpotrebnejše se je povedalo. Obenem pa se je ta dan domača družba posvetila presv. Srcu. — Pri Veliki nedelji smo izvedeli, kako se zna družba dobro zabavati. Imajo kar doma pesnika in skladatelja ter pojejo kar tiste z domačega zelnika: »Lisičica je zvita zver, je zvita zver, je zvita zver, študira, tuhta venomer, venomer, — kje kaj pečenka bo zvečer« in še mnogo podobnih. Ko bi nam le hoteli o tem kaj več poročati, da bi se mi od njih naučili, kajti mnoga dekleta se ne znajo prav nič zabavati, razen — s plesom.

Glede božje službe je pa med Štajerci in Kranjci precej razlike. Pete maše in z blagoslovom, to je tam kaj vsakda-

njega; pri nas so pa to reči res samo za svete čase. Pač pa na Kranjskem litanije vedno pojejo vsi duhovniki, kar jih je pred oltarjem. — Krasno je ptujsko polje, lepe so tudi vinske gorice. Ko bi le to vince ne bilo nekoliko nevaren prijatelj! . . . Vince brca okrog srca, je rekel rajni Ernest Mlakar. Okrog srca in še kje drugod! Da bi se pač Štajerci hoteli držati modrega Slomšekovega navodila: Po pameti ga pijmo, da pamet' ne zgubimo!

* * *

V nedeljo 1. julija pa je bil mladeniški marijanski shod na Gori pri Sv. Petru blizu Maribora. Mariborčanom vsa čast, so se našemu pozivu na celjskem shodu »Več mladeniških shodov!« takoj odzvali! Glavna zasluga za shod gre g. Krepeku v Mariboru. Kraj je bil zelo srečno izbran. Sv. Peter je župnija kake tri četrte ure pod Mariborom na levem bregu Drave. (Ti Drava, ti Drava, ki nam pokopavaš slovenske duhovnike! . . . Štiri naenkrat! Joj, kaka nesreča!) Nad farno cerkvijo se dviga gorica, na njej pa cerkev Marijina, precej velika in izredno lepa. Tja gori so priromali fantje in možje od raznih strani; glavni del je prišel v sprevedu iz Maribora z godbo. Gori je bila pridiga, ki jo je imel č. p. Gabrijel iz Maribora, slovesno sv. mašo z asistenco pa pel preč. g. kanonik in stolni župnik Fr. Moravec. Zborovanje pa je bilo na lepo ograjenem prostoru tik farne cerkve. Otvoril ga je g. Krepek, vodil pa g. kanonik Moravec. Govoril je o Marijinih družbah č. P. Ramšak, po opoldanskem odmoru pa g. Stabej in še nekaj vrljih fantov. Domača godba pa je vmes in med vso potjo krepko muzicirala. S pridigo in litanijami v farni cerkvi se je lepo uspeli shod zaključil. Naj bi mu sledili še drugi po drugih krajih domovine!

Zdaj pa še eno našim ljubim ženskam. Ljube, dobre ženske! Saj ste pridne, bogo-

molne. Vemo, da tri vogle cerkve podpirate in vas imamo radi, če pridete v cerkev in poslušate naše govore. Ampak vse, kar in kadar je prav! Kadar je torej shod za moške, takrat vas prosimo, imejte vendar toliko pameti, da ne rinete mednje! Pustite nam fante na miru in na tihem se veselite, da fantje pridejo v cerkev! Ve boste ob svojem času že tudi svoj delež dobile; malo božjega pa tudi moškim privoščitel! Moški so ob takih prilikah najrajši sami. No, pa če že tam ob strani govore poslušate, kakor je to bilo pri Sv. Petru, to še ni nič hudega. Ampak če se pomešajo vmes, kakor ste to lahko videli zadnjič na fotografiji celjskega shoda, ali če jim zasedejo klopi, kakor se je zgodilo na Gori nad Sv. Petrom, toliko modrosti bi pa vendar morale imeti, da to ne gre! Pa ne! Nekateri ne morejo razumeti, da bi to ne bilo prav in so še hude, če se jim reče, da naj prostor napravijo tistim, za katere je shod. Bodite torej čebelice, ki si pridno nabirajo sladki med pobožnosti in dobrih del; ne pa brenceljni, ki jih je treba v tej-le vročini od te uboge živine z vejo odganjati. — Ali se razumemo? No, bomo videli! Kar vas je pametnih, povejte nespametnim, ki morebiti Bogoljuba ne berejo, kaj se spodobi!

Želeli bi si letos še več mladeniških shodov. A katoliški in evharistični shod jih bosta ovirala.

* * *

Za kranjsko dekanijo bo vsled sklepa konference voditeljev 8. julija poučni shod predstojništev dekliških družb na angelsko nedeljo 2. septembra v Kranju v rožnovenski cerkvi. Začetek ob 9.; pri sv. maši boste lahko v Kranju. Razume se, da sme priti na shod vsaka družbenka, četudi ni članica predstojništva.

Še enkrat „Pojte!“

Zakaj še enkrat? Zato ker na tej knjižici se graja vse mogoče: 1. nima not, 2. nima maše, 3. je tiskana kot proza, 4., 5. in 10. ne vem kaj še vse. Godi se ji, kakor ciganski siroti, ki poje, kakor veste, tako-le: Sirota jaz ciganski otrok — nikdo ne mara me — nikdo mi roke ne poda — vsakdo le kara me. Neki dober ljubezniv gospod nam piše, da se je je ustrašil . . . Jaz sem si pa domišljal, kako

si boste zanjo prste obliznili! O ti preluba domišljavost, kako si pošteno kaznovana! — No, so pa vendar tudi nekateri, ki pravijo malo drugače: Prav čedna in pripravna knjižica; prav taka, kakor smo si je želeli! — Ali vsi ti očitki kaj veljajo? Nič! 1. Notz. Ko bi imela note, potem bi je šele nič ne kupovali, ker bi bila velika, debela in draga in ker večina z notami ne ve kaj početi! Knjižica je

namenjena ne umetnim pevcem, ampak za ljudsko petje, za petje po posluhu, zato ker hočemo, da bi peli vsi ljudje, katerim je Bog dal malo glasu in posluha. — 2. Maša. Kakor da nimate maš po vseh molitvenikih dostil Knjižica je hotela biti kolikor mogoče drobna, da jo je mogoče z molitvenikom vred jemati s seboj. — 3. Tiskana prozaično, to je ne kakor pesem, ampak kakor povest. Zakaj pa tako? Zopet zato, da je drobnejša in cenejša. Res da smo navajeni gledati pesmi tiskane v verzih. Toda bistveno to ni. Namen pesmi je, ne da bi jih gledali, ampak da bi jih peli. In v ta namen zadostuje, če imamo le bese-

je nismo slišali nikjer nič priporočati, saj je na Kranjskem skoro ne poznamo; kar lepo na tihem se je v tolikem številu razširila, večinomoma po Štajerskem. Mi pa moramo toliko pisati, priporočati, opravičevati, zagovarjati in vsiljevati kakor jud, ki ponuja svojo slabo kramo — knjižico, ki bi jo morali vsi prijatelji petja brez vsakega priporočanja z veseljem pozdraviti in pograbiti, pa seveda tudi pridno rabiti. O ti moj Bog, s kako težavo gre pri nas vsaka najmanjša dobra stvar!

En vzrok je ta, ker ljudje ne poznajo velikega pomena in vrednosti petja. Zato pa toliko bolj pojejo: harmonika, kletev in kvanta.

Razvaline svetogorske.

dilo pred seboj, tiskano tako ali tako. Kajti velik vzrok, da ljudje tako malo pojejo, je ta, ker besedi ne znajo. Najprej dolgo ugibljejo, katero bi; ko pa začnejo, jim po prvi kitici obtiči, in tako jim tudi zmanjka veselja do petja. Temu nedostatku želi ta knjižica od pomoči. Ne bo treba nič veliko ugibati, kaj bi peli, kar knjižica se bo odprla in številka nazznanila, in da bi naprej ne znali, tudi ne bodo v strahu.

Zdaj pa še enkrat primerjajte, kar je bilo že zadnjič povedano: »Venec cerkvenih pesmi«, — ali ga ne poznate? — ima 1000 pesmi, brez maše in brez not, tiskan ravnotako kakor »Pojte!« (torej ima vse tiste »napake«, kakor naš »Pojte!«), pri vsem tem pa je velika debela knjiga, pa je tiskana že devetih (!). Pa

Neki gospod je mnenja, da se ljudsko petje pri nas toliko časa ne bo vpeljalo, dokler se šolska mladina ne bo učila takih pesmi peti; tega pa od sedanje šole ni pričakovati. Torej vekomaj ne! Pa zakaj bi ljudje ne mogli peti, če otroci ne? Samo, ko bi hoteli! Pojejo zato ne, ker nočejo in ker jih malokdo opominja. Dobre volje manjka in nič drugega. S pomočjo te knjižice bi povsod lahko vpeljali ljudsko petje, samo ko bi hoteli! — Sicer pa ne smete misliti, da ljudskega petja nikjer ni, če ga na Kranjskem ni. Pojdite na Štajersko, pojdite na Primorsko, pa boste slišali! Ali niste brali zadnjič v dopisu iz Istre: »Pri nas gre pa ta reč sama od sebe, za kar morate pri vas toliko bobnati.« In na Štajerskem — ko

sem šel pri Sv. Tomažu pred »rano« mašo v cerkev, torej zjutraj pred 6. uro, je že donelo petje iz cerkve.

Sicer pa bo tudi »Pojte!« šla, četudi bi lahko šla bolj gladko. Nad 20 izvodov so dozdaj naročili: Krka 40, Komenda 62, Begunje pri Cirknici 50, Vinica 33, Ihan 30, Pračna 42, Bela cerkev 20, Ig 20, Trebnje 35, Sv. Jakob v Ljubljani 22, Št. Rupert 33, kapucinski samostan škofja Loka 100, Mladinski dom na Kodeljevem 400. — Naročajte jih v večjem številu le v Dobrodelni pisarni v Ljubljani,

Poljanski nasip št. 10. Posamezni izvod se dobe tudi pri Ničmanu in v Jugoslovanski knjigarni. — Sicer nam je pa moder prijatelj svetoval, da naj jo kar razpošljemo. Vidimo res, da je dobro stvar treba ljudem vsiliti. Dobil jo hoste torej brez naročila. Če vam je zmanjka, pa še pišite ponjo! Na Stajersko si je pa ne upamo pošiljati, ker nevedo, če nimate že »Venca«. Če je želite, pa sporočite! Pač pa bi bilo dobro razširiti jo tudi po Primorskem, kjer itak rajše pojejo kakor na Kranjskem, in tudi po Koroškem. Ur.

Dopisi.

Treznostni odsek Marijine družbe v Polhovem gradcu šteje 40 popolnih abstinentk. — No, to je enkrat ena številka, ki jo je vredno priobčiti! Kaj pa drugod? — Ur.

Tomaj. Na binkoštni ponedeljek se je naša deklaška Marijina družba prenovila. Obred sprejema je izvršil preč. g. kanonik Slavec iz Trsta. — Praznik presv. Srca Jezusovega se je letos kot tudi druga leta praznoval z češčenjem izpostavljenega Najsvetejšega v zavodovi kapelici. Končal se je z lepo procesijo okoli cerkve z asistenco ša treh drugih duhovnikov. Zasluga šolskih sester pri vzgoji deklic se kaže v pogostem sv. obhajilu, v lepem vedenju in učnem uspehu. — Trud dušnega pastirja za posvetitev družin je brezuspešen. Dosedaj se razen zavoda ni posvetila še nobena družina. Kraševci, zlasti pa moški, so za duhovni napredek trdi. Odrasla mladina je vedno preveč plesu in razveseljevanju udana. Zelo potrebni bi bili na Krasu sv. misijoni za povzdigo iz velike mlačnosti, posebno med moškimi, ki se kot vojna posledica še ni umaknila pravemu krščanskemu življenju.

Sv. Križ pri Kostanjevici. Po duhovnih vajah ob začetku leta se je poživila tukajšnja deklaška Marijina družba. Začele smo z od-

seki. — God sv. Janeza Krstnika smo počastile s tem, da smo ustanovile treznostni odsek, ki sprejema člane tudi zunaj družbe. — Tudi mladeniška Marijina družba se poživlja; 40 fantov se je že vpisalo in imajo sestanke vsak mesec. — Žene čakajo na sprejem v Marijino družbo.

Škocjan pri Turjaku. Z ozirom na spis v »Bogoljubu« št. 7 naznanjamo, da pri nas in v Velikih Laščah obhajamo vsako leto Porcijunkulo prav slovesno. Cerkev je razsvetljena, podoba sv. Frančiška krasno ozaljšana, celo noč se spoveduje; v cerkvi se razlega petje nabožnih pesmi. Ljudje sprejemajo skupno odpustke. Sv. obhajil do 700. Tudi moške in fanti se radi udeležijo teh odpuikov za duše v vica. Spoveduje poleg domačega gospoda tudi vedno kak tuj gospod. Tako veselo Porcijunkulo obhajamo že 14 let.

Zagorje pri Pištanju. Ker je pomanjkanje duhovnikov tako občutno in so mnogi gospodje bolni, nismo mogli v Zagorje dobiti gg. misijonarjev iz Celja ob »Zagorskem«. Obljubljeno je pa, da prideta gotovo dva gg. misijonaria ob »Leskovškem« in bodeda vodila leskovško tridnevno 3., 4. in 5. avgusta. Pohitite te dni v tibe Zagorje poklonit se Mariji!

Po domovini.

Prečesljiva nesreča! Pretresla nas je vse grozna novica, ki je priletela 10. julija iz stajerske dežele: štiri duhovni gospodje v Dravi utonili! Ob prevozu čez Dravo blizu Brezna

se je odtrgala vrvi, s katero je bil pripet čoln na žico. V čolnu so bili gg. župnik iz Brezna, Miroslav Volčič, blag gospod, župnik od Sv. Trojice v Halozah Ivan Baznik, vesel in delaven gospod, novomašnik Rudolf Ribič

— ravno pred novo mašol — in bogoslovec J. Držečnik. Čoln je zadel nato ob neko skalo ter se razbil. Vsi omenjeni gospodje so bili pokopani v valovih. Rešil se je samo čolnar. — Naše najgloblje sožalje žalostnim sorodnikom, faranom in celi škofiji! Blagim pokojnikom večni mir! — Kdo izmed nas ve, kje in kaka nesreča ga čaka! . . .

Druga nesreča. 7. julija je utonil v malem ribniku pri Preserju tamošnji kaplan Jožef Lovšin. Bil je soparn in gorak dan, a voda še hladna. Ker je bil pokojni gospod slaboten in bolehav, je najbrž nastopilo v naglici otrpenje srca. Pokojnemu večni mir!

† **Franc Schweiger.** V Črnomlju so početkom junija pokopali bivšega leskovškega dekana Franceta Schweiger. Pokojni je zadnja leta mnogo pretrpel vsled težke bolezni, ki ga je priklenila na posteljo, deloma pa tudi vsled razmer, ki so upokojence najobčutnejše zadele, ko nimajo niti toliko prispevkov od države, da bi si mogli oskrbeti najnujnejšo prehrano. Rajni dekan je bil svoj čas tudi poslanec. Svojim sobratom je bil ljubezniv tovariš; na tihem je storil mnogo dobrega. Bog mu bodi plačnik!

Petindvajsetletnico mašništva so praznovali sledeči duhovniki: Ažman Andrej, katehet v Ljubljani; Čemažar Franc, Hartman Jožef, župnik v Blagovici; Janc Ivan, župnik na Colu; dr. Ivan Knific, profesor v zavodu sv. Stanislava v št. Vidu; Knol Adolf, župnik v Krašnji; Koželj Franc, župnik v Započah; Kržišnik Jožef, profesor v zavodu sv. Stanislava v št. Vidu; Lavrič Andrej, dekan v Vipavi; Rebolj Blaž, župnik v Doberniču; Schauer Avgust, župnik v Koprivniku na Kočevskem; dr. Ivan Zore, univerzitetni profesor v Ljubljani in Zupančič Franc, župnik v Starem trgu pri Kočevju. Sešli so se 18. julija v zavodu sv. Stanislava v št. Vidu nad Ljubljano.

Za škofa v Splitu je imenovan (po dveletnem čakanju) msgr. dr. Kvirin Klemen Bonafčić. Novi biskup je rojen l. 1870. v Baški na otoku Krku.

Slovenski kapucini v Gorici, ki je slovensko ljudstvo nanje tako navezano, da si Gorice ne moremo misliti brez teh dobrih in za dušni blagor delujočih redovnikov, se bodo baje morali umakniti italijanskim patrom. To je zopet nov udarec fašizma na verno slovensko ljudstvo.

Za kanonika grsko-katol. kapitlja v Križevcih je imenovan znani boritelj za pravice Hrvatov in Slovencev v beograjskem državnem zboru, msgr. dr. Janko Šimrak. Za,

da pri zadnjih volitvah ni dobil zadostnega števila glasov.

Za evharistični kongres v Zagrebu je mestna občina zagrebška naklonila podporo v znesku 20.000 dinarjev.

Na kongres v Zagreb bo tistim, ki ne zahtevajo stanovanja in hrane, morda še vedno mogoče iti. Namreč za polovično vozino; ker za navadno ceno vlaka itak lahko gre, kdor hoče. Mnogi se ponavadi zelo pozno zmislijo, da bi bilo dobro iti. Če bo to mogoče — upamo, če dobimo dosti izkaznic — se bo naznanilo po drugih listih.

Ne pozabite! Vse cenjene naročnike, katerim smo v zadnji številki priložili položnice, tem potom nujno opozarjamo, da store takoj svojo dolžnost in plačajo naročnino za II. polletje tekočega leta. Ako do prihodnjic ne prejmemo naročnine, ustavimo nadaljnje doposiljanje »Bogoljuba«. Časopis je predrag, da bi ga mogli dalje pošiljati brez plačila.

Upravništvo.

Agitatorje »Bogoljubove« prosimo, naj osebno poberejo ostalo naročnino od dotičnih naročnikov. Saj bodo plačali, če kdo pride do njih in naročnino pobere, sami pa mnogi ne bodo prinesli.

Uredništvo.

Ponudba. Mami je zapustila moja pokojna sestra Mar. Mlakar šest kipov (lesnih): sv. Klara in Dominik v visokosti 1 m 20 cm, Marija Rožnovenska, visoka 1 m 20 cm, lepo pobarvana, dva angela v visokosti 1 m 30 cm, tudi še dobro hranjena, in kip Boga Očeta, sedečega, visok 1 meter. Obračam se zato s prošnjo na uredništvo z vprašanjem, kam bi mogel to oddati: za kako cerkev, ki bi potrebovala to ali ono, ali kako znamenje, ki potrebuje nov kip. Naj se oglasi, kdor bi kaj takega potreboval. Oddal bi rad po primerni nizki cenji. — Jakob Mlakar, Železniki 29 (Gorenjsko).

Prosimo! Šarič Anica, 14letna sirota iz Istre, po razpustu hrvatsko-slovenskega sirotišča v Strnišču pri Ptuj biva joča v Spodnji Dobravi 8, pošta Trebnje na Dol., išče svoj sestrji Marijo in Fanico Šarič, tudi bivši gojenki omenjenega sirotišča in ob razpustu izročeni v oskrbo nekam na Štajersko. Če župni uradi naj morebitno obvestilo pošljejo župnemu uradu v Trebnjem na Dolenskem.

Odpustki

za mesec avgust 1923.

1. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu in molijo po namenu sv. očeta. — Danes od 12. ure opoldne pa do jutri opolnoči dobe v vseh farnih cerkvah kakor tudi v podružnicah vsi verniki porcijunkulski odpustek tolikrat, kolikorkrat obišejo cerkev in tam molijo po namenu sv. očeta. Odpustki se morejo tudi darovati dušam v vicah. Spoved se lahko opravi že teden dni poprej, torej od 25. julija naprej; sv. obhajilo pa se mora prejeti ali 1. ali 2. avgusta. Onim, ki hodijo k spovedi vsak teden ali na 14 dni, ali vsak dan k sv. obhajilu, za porcijunkulo ni treba posebej hoditi k spovedi. Kjer je za porcijunkulski odpustek določena naslednja nedelja, ga danes ni mogoče dobiti, ampak od sobote, dne 4. avgusta opoldne, do nedelje, dne 5. avgusta opolnoči, in se more tudi spoved opraviti že osem dni prej, t. j. od 28. julija naprej. Vendar pa ni mogoče teh odpustkov dvakrat se udeležiti. Kdor se jih torej udeleži danes in jutri, jih ne more zadobiti prihodnjo soboto in narobe.

2. Četrtek, prvi v mesecu. Porcijunkula. P. o. udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi. — Glede porcijunkulskih odpustkov glej včerajšnji dan.

3. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) istim kakor včeraj; b) vsem, ki prejmejo spravno sv. obhajilo, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; c) udom br. presv. Srca Jez.

4. Sobota, prva v mesecu. Sv. Dominik. P. o.: a) istim kakor 12. dan; b) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja ter molijo po namenu sv. očeta.

5. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. P. o.: a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir. — V tistih farnih cerkvah, ki je bila določena nedelja za porcijunkulski odpustek, se isti dobi od včeraj opoldne pa danes do polnoči. Pojoi kakor 1. in 2. avgusta.

7. Torek. Sv. Kajetan. P. o.: a) udom škapulirske br. karmelske Matere b.; b) istim kakor 12. dan.

12. Nedelja. Sv. Klara. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne. — Tretjerednikom v. o.

15. Sreda. Veliki Šmaren. P. o. a) udom presv. Rešnjega Telesa kakor 2. dan; b) udom br. presv. Srca Jezusovega; c) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) udom br. preč. Srca Marijinega; g) udom br. za uboge duše v vicah; h) Marijinim družbam; i) udom družbe krščanskih družin; j) udom škapulirske bratovšč. karmelske Matere božje; k) istim kakor 12. dan. — Tretjerednikom v. o.

16. Četrtek. Sv. Joahim. Sv. Rok. P. o.: a) udom škapulirske br. karmelske M. b.; b) istim kakor 12. dan.

19. Nedelja. Sv. Ludovik, škof. P. o. istim kakor 12. dan.

22. Sreda. Marijino sedmero veselje in prečisto Srce. P. o.: a) udom škapulirske br. karmelske Matere božje; b) udom presv. Rešnjega Telesa kakor 4. dan; c) istim kakor 12. dan. — Tretjerednikom v. o.

24. Petek. Sv. Jernej. P. o. udom družbe sv. Klaverja, če molijo za razširjenje sv. vere in po namenu sv. očeta.

25. Sobota. Sv. Ludovik, kralj. P. o. istim kakor 12. dan. Tretjerednikom v. o.

26. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

28. Torek. Sv. Avguštin. P. o. onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

LISTNICA UREDNIŠTVA.

T. D., Poljane: Zavoda za pokvarjena dekleta, žal, še nobenega nimamo. Društvo »Dobrodelnost« se trudi, da bi ga dobili. Če bi vlada dala le kako poslopje zastonj, drugo bi se že naredilo. Če pride do tega, bomo prosili dobre ljudi za pomoč. Zaenkrat pa še ne moremo pomagati. — Da se popis romanja na Sveto goro ne vjema popolnoma z resnico? Mogoče. Škoda, da pri uredništvu še nismo vsevedni! Saj ta popis je dolgo čakal, da je prišel na vrsto; pa pravite, da še zdaj ni prav, da je prišel. Lani ob prenosu milostne podobe nismo prejeli nobenega poročila od kake bolj spretne roke. — Dopisniku iz Šiške: Drugi del dopisa se nam je, žal, zgubil. Šiška pa že zasluzi, da pride enkrat v »Bogoljuba«! Ali bi nam ne hoteli še enkrat poslati drugi del? Oprostite, ljudje smo, pa se nam tudi take-le človeške reči primerijo!